موږه دوه په دوه ملګري

موږه دوه په دوه ملګري

شعري ټولګه

شاعـر: محمدالله شبرزی

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړني

د کتاب نوم: موره دوه په دوه ملګري

شاعر: محمد الله شېرزی

د پښتی ډیزاین : شمس الله ساحل

ډیزاین او کمپوز: محمد الله شېرزی او ساحل

د چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ نیټه: ۱۳۹۳ لمریز کال

د اړیکو شمېرې: 0700788969 - 0778850860

برېښنالیک : m.ullahsherzai@gmail.com

خپرندوی: روان ادبي غورځنګ

د چاپ حقوق د لیکوال سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

دالـــی

Present

تاته!

زړه سواندو و الدینو ته!

هغه چاته! چې مینه پیژني

او زړه کې ځالې ورکوي.

پوره ده په ده ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپرونډی ټولنې یاددابنت

د شعر په رنګینه نړۍ کې یو بل په زړه پورې ګام!!!

روان ادبي غورځنګ ټولنه د صبریو ولسوالۍ د یعقوبیو لیسه کې په **۱۳۸۵**ل رامنځته شوي . د نوموړې ټولنې د رامنځته کیدو اساسي هدف د پښتو مورنۍ ژبې غني کول، د افغاني کلتور پیاوړتیا ،او د نوي نسل سالمه روزنه ده، چې د ټولنې غړي یې په ارته سینه او ورین تندي دځان مسولیت بولي. دروان ادبي غورځنګ ټولنې په لمن کې هره جمعه لسګونه تاند او نوي ټوکیدلي شاعران او لیکوالان راټولیږي، په زړه پورې شعرونه، لیکنې اوروي، او کره کتنې ته یې وړاندې کوي. روان ادبي غورځنګ په لومړي ځل د ځوانو شاعرانو ګډه شعري ټولګه (تنکی هیلې) چاپ او خپاره کړه،او اوس دادی د تکړه شاعر او لیکوال ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو مجموعه (موږه دوه په دوه ملګري) د چاپ په ګاڼه سمبالوي، او د شعر مینه والو ته یې وړاندې کوي، او د ځان او سیمې لپاره یې ستر ویاړ بولې. روان ادبي غورځنګ ټولنه خپلو علاقه مندانو ته ډاډ ورکوي، او د زیرۍ په ډول زیاتوي، چې انشاالله په نږدې راتلونکي کې به د شعر او نثر په برخه کې ډیر نور په زړه پورې کتابونه چاپ او خپاره کړي، چې ځینې یې همدا اوس تر کار لاندې دي. په اخېر کې ددې شعري ټولګې مبارکي ټولو خوست میشتو، د ادب مینه والو، د روان ادبي غورځنګ د ټولنې غړو او په ځانګړې ډول ښاغلي محمدالله شېرزي ته وایم.

په خورا درنه مینه

رحمت الله فائیز د روان ادبي غورځنګ مشر

۲۲/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

دا دځوان شاعراو ژورنالېست ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو ټولګه ده، چې د ځوانۍ په لومړیو پسرلیو کې یې د خپل زړه براس پکې ایستلی او طبع ازمایي کړیده. ځواني د ځوانۍ وختونه اوغوښتنې عجیبې او زر بدلیدونکي وي،ځوانان چې څومره لیکلوته لیوالتیا لري،له دې بیا د هغه زر چاپ او خپرولو ته لا بیړه او تلوسه لري. خو ډیر دوستان او فرهنګي ملګري مې لیدلي دي، چې د خپلو هغو اثارو په چاپ او خپرولو پښیماني څرګندوي،چې د خپل هنري ژوند د تنکیو ځوانیو او د کار په پیل کې یې ټولنې ته وړاندې کړي وي. داځکه چې په ځوانۍ کې انسان له هره حیثه ځوان او بې تجربې وي، د عمر په تیریدو او پخیدو سره د انسان کړه وړه او پوهه هم د پوخوالي خواته ځي.

ځوان شېرزی به هم انشاالله د ځوانۍ د خپلو هنري تخلیقاتو پوخوالی او پرمختګ تجربه او رامنځته کړي، مخکې له دې، چې له دې زیات په (موږه دوه په دوه ملګري) خبري وکړو.لاژمه بولم چې د هنر ښکلا او فرهنګ په باب یو څه ووایو، چې د ځوانو لیکوالو او شاعرانو که خدای کول یو څه ورته پام شي او د خپلو تخلیقاتو ښکلا او هنریت ته متوجه واوسي. کله چې د هنراو فرهنګ مفهوم په ژبه راوړو اویا زموږ په فکر کې راګرځي،نو ورسره جوخت هرومرو د شعر او ښکلا مفاهیم هم زموږ په ذهن کې را ګرځي هنر او ښکلا یو له بل سره نه بېلیدونکې مفاهیم دي، ځینې هنر څیړونکي خو ښکلا د هنر،هنري شکل ګڼي، یعنې کله چې هنرمند خپله تخلیقي پدیده د ښکلا لوړې پوړۍ ته ورسوي د خلکوپه زړونو منګولې لګوي،عواطف او احساسات یې تراغېز لاندې راولي، او هغه پیغام چې په نوموړې پدیده کې یې هنرمند انعکاس کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی. د مخاطب ذهن ته د زرینو وړانګو په ښه نفوذ کوي، او خپل قوت سره یې عکس العمل ته رابولي.هنرمند په طبیعت کې پرته ښکلا د خپلو عواطفو په ګډون سره لا برجسته کوي او د خپلې ټولنې د درك له سطحې سره یې برابروي. واقیعتونه لکه لعل له ایرو راوباسي، خلك یې په ارزښت پوهوي،او غواړي چې خلك په څه ډول او رنګ ترې ګټه واخلي. هو! هنر ښکلا ده او ښکلا هغه څه دي چې زړه یې ومني، ښکلا نسبي شی دی او خاص تعریف نه لري. خو دومره خامخا ویلی شو چې زیبایي او ښکلا د ښکلو هنرونو لومړنی شرط دی.......

شعر ددغو واقیعتونو د څرګندولو او خلکو ته د هغوی د رسولو یوه ښه وسیله ده،چې شاعر د هغې څخه په ګټې اخیستو سره په موثره توګه کولی شي خپلې هیلې او غوښتنې خپلو مخاطبانو ته ورسوي نو ځکه وایو چې: شعر ښکلی، موزون او آهنګ لرونکی کلام دی،چې هنري ارزښت ولري. کلاسیکو اشعارو به وزن او قافیه درلودل، خو اوسنی ازاد شعر که قافیه هم ونلري، خو چې مفاهیم په ښکلي انداز او اهنګ لرونکو ترکیبونو کې په مهارت سره واړول شي شعر ترې جوړیږي. ښه شعر د شاعر له ضمیر څخه سرچینه اخلي. د ښایست د پرښتو په اوښکو له مینځلو وروسته د مینې د نړۍ غېږې ته سپارل کیږي. په شعر کې اصلي تومنه سوځې او پیغامونه دي، خو ښایست او ښکلا یې خوږې کلیمې او ترکیبونه دي، لکه د یوې ښایسته ناوې پرسر چې زرین شالونه ور په سر کړل شي،نوښایست او ښکلا یې نوره هم زړه راښکونکي او بوګنونکي شي. د نوي شعر مفهوم هم همدا دی چې نوي مفاهیم په نویو ترکیباتو کې وړاندې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلاسیکو اشعارو کې هم داسې جوړښتونه شته چې لا تراوسه هم نوي دي، او په نننیو اشعارو کې ډېرداسې څه ترسترګو کیږي چې له اوسه په پیل کې زاړه دي. د اوسني ازاد شعر غوره توب دادی،چې د شعر تومنه او جوهر له کلماتو او قافیو څخه نه قربانیږي. خو دا هم باید له یاده ونه باسو چې په ازاد شعر کې هم آهنګ او ترنم د توجه وړ څیز دی. او له هغې پرته شعر شعریت له لاسه ورکوي، او په زړونو منګولې نشي لګولی. شعر د طبیعت د رنګینو په پسللو او د تعزل د روح په پوکولو سره د غزل په بڼه له خوندور او ځلاند د هستۍ ډګر ته راوځي، په زړونو کې د خپلې بقا له پاره د اوسیدو هوسا ځای پیدا کوي، او ترډیره ژوندی پاتې کیږي. او که دا ځانګړنې ترې واخیستل شي شعر د شاعر درجې ته راټیټیږي، ډیر ژر مري او پایښت نشي کولی. له بلې خوا داهم ضروري ده، چې پیغامونه نه باید دومره د تشبیهاتو او پیچلو ترکیبونو په پوښونو او لفافو کې وپیچل شي، چې د اصلي شکل موندل ګران او ستونزمن کړي، پیغام دې واضح او څرګند وي،خو ښکلي او مناسب کالي دې هم ورواغوستل شي، چې له هره حیثه مناسب او د ورځې د موډ سره برابروي.

د یادولو وړ ده، چې په اوسني وخت کې غښتلي شاعران زیار باسي چې ازاد شعر په زیاته اندازه وکاروي، خو ددې ترڅنګ د شعر کلاسیک فورمونه زموږ په ادبیاتو کې پوره مسلط او حتی یوه ډله خلك خو ازاد شعر، شعر نه ګڼي او استدلال کوي چې شعر د وزن، قافیې او اهنګ له درلودلو پرته شعر نه دی. خو دا خبره اوس د منلو وړ نه ده، ځکه چې ازاد شعر اوس په ټوله نړۍ کې د شعر په توګه منل شویدی. د تنکي ځوان ښاغلي محمدالله شېرزي په باب هیله لرم چې ډېر ژر به دده شعرونه او ژورنالستیکي لیکنې، چې دادی تازه له پوهنتون څخه فارغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شویدی، د پوخوالي او معیاري کیدو په لور راسخ ګامونه پورته کړي، اود معیار تر ماڼۍ پورې به خپل یون ته په نه ستړي کیدونکي توګه دوام ورکړي.

د شېرزي او نورو ټولو ځوانانو د بري په هیله چې خپل هیواد او ولس د بریالي خدمت د تیارۍ په موخه ښې زده کړې وکړي، ښې ښې مفکورې او داسې ګټورې طرحې او لیکنې رامنځته کړي، چې موجوده مشکلات د پوهې او ځیرکۍ په زور حل او یوه اباده ، هوسا او بسیا ټولنه په پښو ودروي. هو! ځوانان دې دا وړتیا اوارتیا د منطق او علم په رڼا کې رامنځته او پلي کړي، ددوی د پیاوړتیا او بریا په ارزو.

په ژوره ادبي مینه

څېړنوال بسم الله حقمل د افغانستان دعلوماکاډمۍ

علمي غړی او د ولس غږ ورزنیز مرکز رئیس

۱۳۹۲/۱۱/۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشېرزي ساده او خوندوره شاعري

زه چې کله کله د ملګرو شعرونه ګورم ډېر خوند ترې اخلم په رېښتیا له خونده ډك وي ، ښه قافیه نوي ردیفونه په وزن برابر له نوو فکرونو ډك خو په هرلحاظ له خونده ډك وي،یو وخت و د ګوتو په شمېر خلکو شعرونه لیکل هغه که نیم شعرونه له لغاتو هم ډك و مګرخلکو به په مینه لوستل ولې اوس شکر دی که پخوا سل شاعران وو اوس زرګونه شاعران دي بل دا چې د پخوا په څېر لغات پراني هم نشته ښه ساده روان مانا رسوونکي شعرونه شاعران لیکي،بې له شکه چې ښکلا په ساده توب کې ده او لويي په خاکسارۍ کې، هغه که په هره برخه کې وي ،په اوس شعرونو کې خو ځکه ښکلا په ځېو ده چې ساده دي ښه مانا رسوي خلك په اسانه پوهولی شي او خوند ترې اخلي چې د هغو شاعرانو له جملې یو محمد الله شېرزی هم دی ، د شېرزي شاعري په رېښتیا چې ساده او روانه ده، ځکه خو یې دشعر ښکلا هم ځپې وهي او خلك ترې زر مانا هم اخیستی شي ، ما چې د شېرزي شاعري لیدلې ډېر ورته خوښ یم او خوند مې ترې اخیستی دی لکه څنګه به مې چې له مشرانو لیکوالو شاعرانو څخه اوریدل چې شعر باید ساده او روان وي همدغه شان شاعري شېرزي هم کړې ، ګني راځئ د ده څو ساده او خوندور بیتونه ولولو.

دزړه کـورکې مې ساتلی یو ښاغــلی

راته خـــانـدي غلی غلی یو ښـاغلی

د نظر مرغلین تار مـې ترې چاپیر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هــرلوري مې څارلـــی یوښاغلـی

که باران د محبت شېبې شېبې شــي

مـا د زړه په ســر کرلــی یو ښاغلــی

شېرزي دېته ورته نور ډېر ښکلي ساده او روان شعرونه لیکلي دي ،شېرزی ډېروخت مشاعرو ته نه دی تللی ده خپله شاعري په اصطلاح پټه ساتلې وه،زما سره ډېر وخت کیږي ملګري لري خو نږدې وخت یې له شعر څخه خبرشوم، کله مې چې دده شاعري ولیده ډېره مې خوښه شوه ده زیات شعرونه ازاد نظمونه او غزل لیکلي دي ،کله چې دا خدایي الهام چاته په نصیب شي نو هغه که په غر وي یا په سمه ، مشاعرو ته لاړ شي یا لاړ نه شي د بخت بېړۍ یې روانه وي ، لکه ما چې وړاندې وویل شېرزی مشاعرو ته ډېر نه دی تللی ولې شعر یې روان ساتلی شوی دا دی بې له اخېره یې د کتاب د چاپ نیت هم وکړشېرزی دې خدای ج ژوندی لري چې لا نورې پنځونې وکړي او خوندور شعرونه یې خلك مطالعه کړي ، ددې کتاب د چاپ مبارکي ټولو لوستونکو ته وایم مرغ یې ښه.

په درنه مینه

کمال شهزاده

۵/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړومه دې تصویر په سپینو ټوټو

شاعري هغه خوږه عطا ده، چې د نړۍ ستر لیکوال بولډر وایي:
((شاعر اوسه حتی که په نثر کې هم وي.)) هو! شاعري خوږه کلمه ده، او شاعران د ټولنې خواږه خلك دي، تل خوږې، ښکلې او ښایسته خبرې کوي. که ترخې خبرې هم کوي الفاظ او کلمې ورته ښکلي او خوږې پیدا کوي، چې یو له دغو خوږو خلکو له منځه محمدالله شېرزی هم دی.
شېرزی له دې سره، سره چې یو تکړه ژورنالېست دی، خوږ ژبی شاعر هم دی. شېرزی مینه ناك، تل په موسکا او شوخ طبیعته ځوان دی، زموږ د یو ملګري خبره چې ((شېرزی مو د مجلس مالګه ده .)) شېرزی صیب له ډیره وخته شعر لیکي، په شعر کې یې کامیابه خبره د ژبې سوچه والی او ساده توب دی، چې هر څوك پرې په اسانه پوهیدای شي. په شاعرۍ کې یې ځای، ځای تصویري بیتونه هم لیدل کیږي، چې یوه خوندوره نمونه یې دادی:

دنګې ځوانۍ لشې، لشې باڼو د وخوړلم
ستا قــدمونه د تنزرې ماته خوب راولي

که زیات وخت د دوو ملګرو ترمنځ په یوې وړې خبرې زړه بدی راځي، خو کله، کله داسې هم کیږي، چې د دوی ترمنځ دې بل څوك هغه د چا خبره اور کې اور لړومی وهي، او سره خوابدي کوي یې او دا خبره شېرزي صیب په څومره خوندورو الفاظو کې را نغښتې ده:

دا چــې په نه خــبره وران شو سره
رقیب په دې شر کې اکثر ولاړوي

د شېرزي صیب یو بیت راته د کابل خاطره رایاده کړه. په لومړي ځل کابل ته تللی وم، د نابلدۍ له وجې په ښار کې دومره تنګ شوی وم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نوره مې زړه چاودیده، او شېرزی هم چې زما غونډې یو کلیوال ځوان دی، شاید په لومړي ځل د ښار له ګڼې ګوڼې، او د ناآشنا خلکو.. په لیدلو په تنګ شوی وي، او دا حالت یې په ډېر عجیب ډول انځور کړی:

ښار ته راغلی نابلـد و کلـیوال و ســـړی
ښارته راتلو باندې پښېمان وتاته څه پته وه

داچې ځواني تل له باغیتوب او سرکشۍ سره نه شلیدونکې اړیکې لري،او ځوان همېشه سرشاره، مست او یاغي ساتي، نو زموږ شېرزی صیب هم چې ځوان دی، کله، کله دا ډول شوخي کوي، او د ځوانۍ یاغیتوب په دې ډول ښکاره کوي:

دا ګیلې، ګیلې ژونـدون مې لکـه باد درسـره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یو رنګ کله بل رنګ

که لیکوال توماس مان وایي چې: ((د شعر بنسټ په دروغو ولاړ دی.))
نو حضرت جامعي رح ورته په ځواب کې وایي:

در شعــــر پیچ و در فن او
که اکذب اوست احسن او

هو! د شعر دروغ د شعر ښکلا ده، او شېرزی که یوې لورې حسن پرست او ښکلا ته ګروهمن شاعر دی، نو له بل لوري یې په شعر کې د پیغام خوا هم د ستاینې وړ ده، دی په یو بیت کې وایي:

لـکــــه اوبو وړی انسـان هـر شي ته لاس اچـــوي
داسې که وینې شي ضمیرونه څومره خوند به وکړي

شېرزی صیب لکه زما او نورو ځوانانو غونډې له جنګه ستړی شوی، په جنګ کې یې تاوانونه، ظلمونه او بدبختۍ لیدلې دي، په جنګ خوړلو مشرانو یې زړه دردیدلی دی، او د زړه له سوخته یې ناره کړې ده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب مې لیدلی کې رښتیا شي چرته
سولـه بـه راشي ورو په ورو هـېواده

خدای دې د شېرزي صیب خوب رښتیا کړي، چې نوره مو د جنګ دغه وېروونکي کلمه له مازغو ووځي، او هېواد مو د سولې له خوږه نعمته برخمن شي. ښاغلی شېرزی کله، کله د ځینو شاعرانو څخه هم متاثره ښکاري، د یوه غزل په مقطع کې وایي:

څه په لپو، لپو بنګ شېرزي وهلي
هم نشـه دي هم خـمار دده غـــزل

او همدا خبره کاروان صیب هم کړېده، چې نوموړی ترې څه متاثره ښکاري. کاروان صیب وایي:

غزل یې ونه وري چې عقل به دې وتمبه وي
دې لېوني کاروان په لپو، لپو بنګ خوړلي

هو! د شېرزي صیب کلام د زیاتو خوبیو ترڅنګ کیدای شي، یو څه خامۍ هم ولري، په شاعرۍ کې به یو نیم ځای د قافیې او د کلمو د کاروني ستونزه ولري، خو دا چې هر نوی شی بې عیبه نه وي. له نیمګړتیاوو یې تېرېږو او په راتلونکي کې ورڅخه د نورو ښو او خوندورو ابتکاراتو تمه کوو. د کتاب مبارکي ده ، او د پښتو ژبې مینه والو ته وایم. کتاب یې د پښتو په پانګه کې زیاتونه بولم، ګران لوستونکي یې مطالعې ته رابولم، او خپله لیکنه دده په څو خوږو بیتونو پای ته رسوم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جـــوړومـه دې تصوير په سپينو ګوتو
سپينې غاړې ته ځنځير په سپينو ګوتو

په تشبه کــې مې انځــور د ځان ليدلو
په ګـــــريـــوان د يو مــين څـــپې اوبه

ددې جــينــۍ په تـنـدي سپينه روپۍ
څـه پکــې مه وايه چې رنګ يې نشته

ستـــا ناويــتوب زمـا د تن جـــنازه
په تـــا ګلان په مـــا وابـــه وشيندي

په مينه او درنښت
نقيب رسول کليوال
خوست پريم نګر ښوونځی
۱۳/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما يو څو نيمګړي کليمې

ژوند يوه ټولګه ده، چې د پاڼو په اړولو سره لوستونکو ته بېلا بېل عنوانونه وړاندې کوي،دغه عنوانونه په ډول ډول تورو پسولل شوي،او د انسان نظر پرې لوېږي. دغه مضامين ځينې په ډېرو زرينو او مرمرينو کرښو کښل شوي وي،چې له ورايه ترې د خوښۍ بوی راځي او ښکلا شيندي، خو ځينې نورې پاڼې بيا خپله غېږه اند يښنو ته ورکوي، او پر خپله سينه غمګينې او بوږنونکې کرښې پرېږدي، چې د انسان په معصومو سترګو د اوښکو کتارونه جوړوي او غمونه کري. شعراو شاعري هم د پورتنيو دوو حالاتو په ګرداب کې راځي، بې اثره نشي پاتې کيدای، بلکې په ډاګه وايم چې شعراو شاعري د حالاتو محصول دی. تاسو به د بېلابېلو شاعرانو د ګوتو کرښې لوستې وي، چا به تر کهکشانه بره بېولي وئ، الفت او لذت به يې درکړی وي. خو ځينو به بيا د انديښنو ددرياب په بې رحمه څپو لاهو کړي وئ او د وتلو لار به يې درنه ورکه کړې وي. شعر او شاعري د رڼې هينداري په څېر ده، چې شاعر کله پکې ځان ګوري، او کله د ټولنې مختلفو اړخونو ته نظر کوي، او بيا يې د تخيل په ځواك انځورونه اخلي او مينه والو سره يې شريکوي. شعر د نامات شوي آس سره تشبه کولی شو، که شاعر دغه لاره په هنر او مهارت سره طی کړه تر هدفه به رسېدلی وي، خو که يوځل ځينې لوری خطا شو، نو لرې نه ده چې ځان او ټولنه به يې د زمري په خوله کې ورکړې وي، چې ايستل به يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنها اه او فریاد وي. د ترکیې هیواد وتلی شاعر ناظم حکیم وایی: ((شعرهغه خوش اوازه مرغه ته ورته دی چې باید غوږ ورته ونیول شي، او له اوازه یې خوند واخیستل شي)).

د زړه له کلي نرۍ لاره تېریږي دواړو خواو ته یې رنګین رنګین ګلان په موسکا وي،شاعر هم په نرمو او پستو قدمونو په دغه لاره مزل کوي.په یوه او بله خوا د تخیل نظر غوړوي، ځینو ګلانوته چې په زړه یې حمله وکړي لږه موده پښه نیولی شي ویې ګوري، او شعریزې ځولۍ ته یې حواله کړي، د خپل تسکین وروسته یې خپلو نږدې ملګروته د لیدلو او بویولو بلنه ورکوي، لوستونکي ورځینې بېلا بېل برداشتونه اخلي او خپله خاموشي پرې ماتوي.

شعر په مسلکي نظر په څو بنسټیزو ستنو ولاړ دی، چې دلته یې دځینو یادونه اړینه بولو، تخیل، عاطفه، احساس، مفکوره، هنریت، آهنګ.... شاعر چې هرکله نوموړي توکي په یوه چوکاټ کې راټولوي. قافیه، ردیف ورکوي، او وزن یې تلي، نو بیا ورته د شعر کلیمه کاروي. د نړۍ مشهور عالم ارسطو وایي((شعرهغه وینا ده، چې په زړه کې هیجان پیداکوي.)) درنو لوستونکو! ډېر وخت مې خپلې لیکلې کرښې پټې ساتلې، خو کله کله به مې چې انډیوالانو ته وښودې نو ډېر به یې وهڅولم، ددوی د تشویق برکت دی، چې دغې شعري ټولګې (موږه دوه په دوه ملګري) ستاسو په مبارکو لاسونو کې ځای نیولی دی. ځانته د شاعرخطاب نشم کولی، ځکه دغه ټولګه به نن دداسې شخصیتونو په لاسونو کې وي، چې شاید په مخ کې یې د یوې عادي خبرې جرئت هم ونشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړای، خو بیا هم د وخت حالاتو نه په الهام سره سپینې پاڼې توروو، درته د خپل زړه اهونه، د ژوند ارمانونه او هیلې، د مینې اظهار او دخپل کمکي عمر تجربې اوخاطرې د قلم په څوکه د تخیل په ځواك انځوروم، داچې شعر مختلف کلاسونه لري، نو ماهم ترخپلې نیمګړې وسې پورې په دغه ټولګه کې چې ستاسو په ګوتو کې ده، ډېری برخه یې غزلیز کاروان تشکیلوي، او ترڅنګ یې ازاد او قافیه لرونکي نظمونه ، داستانونه او څلوریزې هم پکې ځانګړی ځای لري.

خوږو لوستونکو! هیله ده دغه ټولګه مو څه ناڅه شعري اوادبي تنده ماته کړي.او د دردیدلو او جدا شوو زړونو لپه لپه دعاګانې به تر لاسه کړي. بس نو دغه لیکنه په یوه خپل بیت سره رانغاړم.

دا په نښه کې بس تاله درکومه
که په کار دې چېرې راغی زړه مې ستا دی

په ټوله تانده اوشاعرانه مینه
محمدالله شېرزی
خوست خواجه متون تپه
۲۸/ ۱۱/ ۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کورودانۍ

د څښتن هزار شکر چې ماته یې څه وړتیا او زیات ملګري راکړي، ددوی هڅونه اوتشویق دی، چې نن دا جرائت کوم اود ادب په باغچه کې یو نوی ګام اخلم. په ډیرو کمو نیمګړو الفاظو د خپلو دوستانو او خواخوږو مننه او کورودانۍ ادا کوم. له ګران او هڅاند استاد څیړنوال بسم الله حقمل صیب څخه د زړه له تله مننه ، چې د حده زیاتو بوختیاوو ترڅنګ یې زما دغه ټولګه له پیله ترپایه مطالعه،اصلاح او طلایي لیکنه یې پرې وکړه،دده له درنې سیورې موبې برخې مکړې. د ځوان او نوښتګر شاعر کمال شهزاده صیب نه زښته زیاته مننه، چې د شعرونو د لوستنې او لیکنې حوصله یې ولرله،همداسې تاند او مستان یې لرې. د ښاغلي نقیب رسول کلیوال د مینې او احسان پوروړی یم، چې زما په شعري ټولګه یې ځغلنده نظر تېر کړ، او څو خوږې کرښې یې پرې ولیکلې. د روان ادبي غورځنګ له مشراو غړو خو بیخه ډیره مننه او تشکر کوم،چې د سیمې د پیاړو شاعرانو په شتون کې یې زما شعرونه ددې وړ وبلل، چې چاپ اوخپاره شي او مالي لګښت یې پرخپله غاړه واخیست، د لا بریالي او نه ماتیدونکي یون په هیله یې. دخپل بیدار ملګري ضیاالرحمن تنها به زیاته مننه وکړم، چې زما په اړه یې یو څو کرښې ولیکلې. له خواږه او مینه ناك ملګري شمس الله ساحل صیب نه نړۍ مننه چې په خپلو زرینو ګوتو یې د کتاب او پښتۍ ډیزائین وکړ، او نوښتګره ښکلا یې پرې ولوروله، ارمانونه یې پوره شه. د ښاغلي محمدعارف ځیرك دې کور ودان وي چې د کتاب په لا ښکلا کې یې راسره خپله همکاري ونه سپموله.

ستاسو د مینې پوروړی

محمدالله شېرزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت

چــې په ټولو کې بهتر دی زما یار دی
محمد مې پیغمبر دی زمــــا یار دی

واړه عمر یې د دین په دعـــوت تېر کړ
چې معشوق درب اکبردی زما یار دی

چې په یو قدم تر عـــــرشه پورې تــللی
جبرائیل چې ترې کمتر دی زما یار دی

رب ورکړې مـــــعجزې وې بېلې بېلې
چې یې لاس شق القمر دی زمـا یار دی

مـــنور شو ټول جـــــهان دده له رویه
راخـــــتلی لکه لــمـر دی زما یار دی

خوار شېرزی یې له صفاتو نه عاجزدی
دهــرچا سترګو نظر دی زمـــا یار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې وطنه

خدای دې جوړکړه دازخـمونه اې وطنه
نور دې ورك شي داجـــنګونه اې وطنه

لا ترڅـــو به وي خـــــزان پر افغـانانو
دغـه تـل عمـري غـمونه اې وطــــــنه

ستا دنګ غرونه په نښترو وو پوښـــلي
نن بلـــــېږي پرې اورونه اې وطـــــنه

راشئ راشئ دوحدت لاســــونه ورکړو
چـــې پوره شي ارمانونه اې وطـــــنه

نن دخپلو کړو په وجــــه بـندیوان یــو
نور به مات کړو ځنځیرونه اې وطـــنه

زه شېرزی دې تل ودان غـــواړم له ربه
په دعـــا لپه لاسونه اې وطـــــــــنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم

علم نوردی روښنایي ده د ټولنې
علم غوره زنده ګي ده د ټولنې

جهل ګوره د تیارو په لار مزل دی
علم څه ښکلې هستي ده دټولنې

هغه خوار شه چې دعلم مخه نیسي
علم هرخوا ابادي ده د ټولنې

مال دولت دې وفا نه کوي ترعمره
علم ژونددی نېکمرغي ده د ټولنې

روڼ مشال دی په هرځای کې پکاریږي
علم ستره بینایي ده د ټولنې

علم زده کړه له زانګو نه ان تر قبره
اې شېرزیه چې ښادي ده د ټولنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

بهار بهار شـــيبې د ګل پر څانګو
مــنزل ته رســـــو د رڼا پر وړانګو
شيرزيه ځار يې شم غني يې کړمه
دي اســـتادانو دغـو لـــــويو پانګو

داسې نه ده چې غوټۍ به ګلاب نشي
داسې هم نه چې انسان به تراب نشي
له ازلـه به لتـون کـــړې تر ابــــــده
اې شـــــيرزيه زندګي بې کتاب نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي ته!

دزړه کورکې مې ساتلی یو ښـــــاغلی
راته خـــاندي غلی غلی یو ښـــاغلی

د نظر مـــرغلین تار مې ترې چاپېر دی
په هــــــرلوري مې ځـــارلی یوښاغلی

که باران د مـحبت شېـبې شېـبې شي
مـا دزړه په سـر کرلی یو ښــــاغلی

د احسان زولنې څـــوك شي ماتــولی
که یا دېو شي یا ښــاغلی یو ښــاغلی

ترې چــــــاپېره مې د اوسپنې کلا ده
په یو چا مې ژوندون ښکلی یو ښاغلی

دشـېرزي نه یې زړګی منګول کې وړی
نامعلـومې خـــواته تللـی یو ښاغلی

زموږ کلي

هــر وخــت به الفت کوي داکلی دې وګوري
ژونــد کـــې به محنت کوي داکلی دې وګوري

بیا یـــې سینې ســپرکړلې بیا ژټي راوتي دي
څــوك چــې محبـت کـوي داکلی دې وګوري

جــوړبه یې ناسـور غونډې واړه پرهرونه شي
دین بانــدې غــیرت کوي داکلی دې وګوري

مینه قـربانی باندې پایښت مومي دوام کوي
څـوك چې صـداقـت کوي داکلی دې وګوري

نه دې کــړي غــرورخلك هسې نه خطا لاړشي
ډېــر به بیـا مـنـت کـوي دا کلی دې وګوري

دې کې دشېرزي جانان ډېرې ډېرې شپې کړې
ډېر یې چې صفت کوي داکلی دې وګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ

ملګرې ورو په ورو ژړه

ستورو ژړل سپوږمۍ خپه وه ما یې مخ ته کتل
بېګاه عجیبه غوندې شپه وه ما یې مخ ته کتل

هســـې خپه وه ما بخښنه ترې غوښتله د شپې
څــه دومــره غټه کیسه نه وه ما یې مخ ته کتل

په ننـواتې کـې مـې زړه او ګلاب دواړه وروړل
زمـــا د جـان غـوسه سړه وه مایې مخ ته کتل

د شپې چوپتیا یې ماتوله سپو غپـل کلي کې
هـغـه زمــا په ورون ویـده وه ما یې مخ ته کتل

بـاڼــه یـــې مـړه اننګي سره د وېښیدلو نه وه
کـه شـپه درنه وه خو خوږه وه ما یې مخ ته کتل

شونډې یې جوړې وې ګیلې ته وارمې نه ورکاوه
زنـــه یـــې هم خوله خوله وه ما یې مخ ته کتل

سـحـر نــږدې شـولـو اذان کـوي د کلـي مـلا
شـېرزیه بل شـان ننـداره وه ما یې مخ ته کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب

څومره په هنر دې رانه واخیستو
یاره د زړه سر دې رانه واخیستو

خیال کې بې اسرې نه یم غني یمه
خیر دی که نظر دې رانه واخیستو

وا! د کلي خانه دا ته څه کوې
شپه دې کړه سحر دې رانه واخیستو

اوس لکه په دښته کې تنها ګلاب
چارچاپېر بشر دې رانه واخیستو

ځان مې درشیندلی ماوې تول مې کړه
لاړې په ډګر دې رانه واخیستو

ژېړه ژېړه ګرځمه په کلي کې
رنګ مې و ګودر دې رانه واخیستو

زه خو لا تیاره سینګار نه ومه
وشېرزیه ژر دې رانه واخیستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانان

همېشه مو جګې تېتې دي لیـــدلي
همېشه مو پښې پخپل تبر وهــــلي
همېشه زمونږګذران په سرولمبوکې
همېشه مو خپلې هیلې دي وژلــــي
همېشه د خلکوورانديې په دارشوي
همېشه مو خپلې مینې دي بایللې

همېشه مو ځینې سترګې راایستلي
همېشه مــــو مــــیدانونه دي ګټلي
همېشه مو میلمانو ته لبیك كــړی
همېشه مـــو په كالو كالو ســــاتلي
همېشه مودشنكي چــــنارنه لاندې
همېشه مـــو ربابونه ترنګـــــــولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

همېشه د پاکې مينې پـــلويان يو

همېشه مو پاك زړګوټي ګرځولي

همېشه مو دجنان دزړه په دښــته

همېشه مو کوچيانه کيږدۍ وهلي

همېشه مو د هېواد په پاکه مــينه

همېشه مو خپل سرونه جنګـــولي

همېشه مو دچاياد باندې **شېرزيه**

همېشه مـو په سلګو سلګو ژړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ورغــوي کې مې ښــکاري د چا نښه
لکه سپین مخ باندې تکـــه توره زخه

د غـــزل د ښـاپېـرۍ د خـولې نه اورم
ســنـدريزه مـوسيقــي د زړونــو خوښه

ځان د میـو په پیــالــو نشه کوم نه
خمـــارونـه د یــو چــا د لیــدو څخه

دا زړګی مې دې ناخوالو داسې خوږین کړ
کـــه چنــــار نه رالــــويدلې ژېړه پخه

که ته لاړلـــې شېرزيه ياد دې شته دی
شـــاعـــري دې په بـلا زړونوکې ښخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرغلیني کرښې

شاګردان په سپینو سپینو کرښې لیکي
عاشــقان د زړه په وینو کرښې لیکي

مــونږ ددواړو نظــرو تــه احتــرام کــړو
شــاعــران پــه نازنیــنــو کرښــې لیکي

دا ټــولــنــه له څو رنګــه خلکو جــوړه
ځینې ځینې پــه اغــزینــو کرښې لیکي

چــې د خیــال لــه دایــرې وتلی نشـــي
هـغـه بیا   پـه مــرغلینــو کرښې لیکي

پښتــونخوا د شخصیتو ډکه زانګو ده
لیــکــولان پــه ځینــو ځینو کرښې لیکي

دا شــیرزی کــه څه د عمرنه کمکی دی
خــو قــلــم پــه ذره بینو کرښې لیکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګل دې وي ازغـي دې ترې چاپېره وي
خپل دې وي پردي دې ترې چاپېره وي

ژوند چې د لالـي سره په ښنګ کې وي
تل دې وي خوښي دې ترې چاپېره وي

نــه کــوم د داســې ښـکلــو مینه نه
چـل دې وي بـدي دې ترې چاپېره وي

مـه کــړې د پښتــون تـبر کمزوری خو
سل دې وي ځواني دې ترې چاپېره وي

دغــه د شــېرزي د مــحبت څـــراغ
بل دې وي مستي دې ترې چاپېره وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

موږه دوه په دوه ملګري
ناست په خوا کې سره غلي
لکه باز نه ترهېدلي
سترګې یوبل کې ګنډلي
داسې نه لکه د کلي
لکه لري نه راغلي
شونډې نه خوځي تړلي
دومره درد دواړه وهلي

موږه دوه په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

دردونکی شـــان تصـویر دی

بند په بند دغـم ځنځیردی

د اسمان ستوري ویده دي

په شفق راغلی ویر دی

مخامـخ یوبل ته ګـورو

په ځـیرو کې مـوتغـیر دی

روښـــنایـــي ده را روانــه

دا د پــیـر بـابـا تعــبیـر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

څـه چې یو بل ته نظـر کړو
د صحـنې تمـثیل د چا و
مینه ناك شو یو تر بله
نـه د تـا و نـه زمـا و
څه پلان خوخـامخا و
پټ پناه پردې تر شا و
څه پرېږده چې هـرڅه وشول
مـهـم ژونـد راتــه د تــا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټېر به هېر پام د راتلونکي

ژوند د هیلو ډک کاروان

بلا وه برکت نه و

نور به خیال ساتو په ځان

د ژوند سخته خاطره مې

په زړګي باندې پنهان

لوند په اوښکو مې سلام

د شېرزي د زړه درمان

زه له تا شمه قربان

بس ارمان ارمان ارمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبڼ

ما راټول کړل د هر ګلونه په ګلبڼ کې
د خوږو یارانو زړونه په ګلبڼ کې

انځورونه مې انځورکړل انځورګرشوم
درته ږدم نمایشونه په ګلبڼ کې

نازولو نور اختیار ستاسو په لاس کې
بویوئ ښکلي ګلونه په ګلبڼ کې

دا تحفه ده هره پاڼه کې پیغام پروت
خاطرې د زړه حالونه په ګلبڼ کې

تخیل احساس تصویر مینه فکرونه
بېلا بېل رنګه شعرونه په ګلبڼ کې

خوشال خان رحمان حمزه خو اوس ویده دي
نن یې وایو دیوانونه په ګلبڼ کې

تاندې هیلې تاند فکرونه پکې نغاړې
دشېرزي د زړه رازونه په ګلبڼ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزې

ستا ښـــکلي ساده ښکلا
دا زما د زړه ښـــــــکلا
تاج دې د ښـــــکلا په سر
خوی باندې ساته ښـــکلا

د ښـــکلو مينه داسې زړه ته رسي
لکه د خوږ ګوتې خوږ زړه ته رسي
د صــــــداقت په نړۍ راج چلوي
ژر د مينو کيسه زړه ته رســـــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر

ستا د کلـي مازديګر ته مې نظر شو
پکې ښکلي شان بشر ته مې ته مې نظر شو

زړه مـې وکـړل څو بې دريغـه ټکانونه
د خـوبانـو سـتـر رهبـر ته مې نظر شو

راکتـل يې خـو شکـمـن و بېګانـه وم
ځليدونکي غوندې لمر ته مې نظر شو

په څېـره کې يـې له ورايه مينه تانـده
د مړو مړو سترګو نظر ته مې نظر شو

نابېـره يـې زړګـى راتـه ډالــۍ کړ
څـه جـادو وه څـه منتر ته مې نظر شو

اوس يې زه د زړه په غولي کې ساتمه
اې **شېرزيه** چې ځيګر ته مې نظر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

دا ارمان به دې پوره کـــړم
تا به ښاد ځان به اوبه کړم
نوربه داسې کيسه نه کړم
رعايت به ستا د زړه کـــړم
زه به ډېره حوصله کـــــړم
ژوند به تاته يوه تحفه کړم
تا به ښکلي تـــــرانه کړم
په ښه شان به زمـــزمه کړم
د زړه کـــور به ويرانه کړم
تا به لويه فلــــــسفه کړم
ژوند به تاته په نامــــه کړم
نوره ووايه چې څه کــــــړم
داارمان به دې پوره کــــړم
دا به واړه درته زه کــــــړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ازار واړه زاړه کـــــړم
نو ارمان به دې ایره کـــړم
دا تندی به په سجده کـــړم
له شـــــــرابو به توبه کړم
ښه به تېره کلـــــــمه کړم
نور به ســـوچ د اینده کړم
چې دا بد کـــړمه که ښه کړم
مشوره چا ســــــره وکړم
اې شـــېرزیه دا کیسه کړم
بس خـــوبانو مینه نه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه پـردې مې شولې پرې درپسې
اخېـر به درشـم تر کـوڅـې در پسې

د مغـروریت له ماښې ښکته شه ته
هسې نه اور شي دغه شپې درپسې

راشــه زمـا د پرهــرو درمـــان شه
بیا به څوك نه كوي كيسې درپسې

اوس چې په ټول مالت کې دوست نه لرې
دا خــو زمــا شولــې ښېرې درپسې

دا چــې وفــا او نېکــي نه پـــېژنـې
شېرزی به نه کړي اند ښنې درپسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داستان

اې د کلــي مازديګــــــره لېونيه
رادې نـــه ورته ښـــه خـبـره لېونـيه
له مــودو مــودو نه تاتــه انتظـار وم
تــه رانـغلـــې د زړه ســـره لــېونيه

ډك زړګی خوبه مې تورلحد ته يوسم
اې زمـــا قـــاتــل دلـــبره لېونيه
نن به ووايــم د زړه حـــالـــونه تاتــه
راته غــوږ کــېږده لـــه ســره لېونيه

د نکريزو نه مې لاس رېږدي يريږي
پـه تــا څـــه کـوم اخـتــره لېونيه
د ځوانۍ په لو کولو کې همکار شوې
د بـابـا د وخـــت خـنـجــره لـــېونيه

فلسفــې ته ګوتې مه وروره وړوکيه
هســـې نه شـــې لــه نظــره لېونيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په خپلــه جنـــازه ژړلی نشو
اه پښتـــونه لـــر او بـــره لېونیه
لاس کړوپورته ددوعا راته ښېرې شي
څــه علــت دی مقـــدره لېـــونیه

نور به نه وایم چې څه راسره کېږي
د ځـــان ښــه نه وي خبـــره لېونیه
د شفق له سترګو غتې غتې تللــې
زه دې پـرېښــودمه لــمـره لېونیه

جګې جګې منارې دې کړلې رنګې
اې د سپینــو زړو شــــرره لــېونیه
د مستـــۍ د شوخـو شوخو فلسفو نه
مـــه خبـــرېـــږه سره پرهـــره لېونیه

وړاندې چېرته رڼا شته ده که تیارې دي
د **شېـــرزي** د ژونــد رهـــبره لېونیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ژوند لکه هنداره

دغــه ژوند لکه هېنداره کله یورنګ کله بل رنګ
دغه وخت دی دغه لاره کله یو رنګ کله بل رنګ

کلــه خــاندو کله ژاړو عــــــادتونه د وطن کړو
اې د لـــرې وطـن یاره کله یو رنګ کله بل رنګ
چې د مســتو خمــارونونه خمار خمار راټول کــړو
ځان نشه کړو پرې د واره کله یورنګ کله بل رنګ

د خــــوبونو کـــاروان تلی دی د ستا دربار ته ګله
شپــه کړو تېره تر سهاره کله یورنګ کله بل رنګ
چې په وخت د ځنکدن کې راپه یاد شوې ژړا راغله
اې زما خوږه دلـــــداره کله یورنګ کله بل رنګ

دا ګیلې ګیلــې ژوندون مې لکه باد درسره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یورنګ کله بل رنګ

محبت مې سپــینو اوښکو تر ګــرېوانه پورې یووړ
د شــېرزي د غاړې هاره کله یورنګ کله بل رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلیه

لــړ خــو راوړه سره ګلـونه پسرلیه
چــې ترې جوړ کړو امیلـونه پسرلیه

ستا په تمـه مو بلا وختــونه تېرکړل
درتـــه ډېــر دي امیــدونه پسرلیه

لږدسولې سپین ګلونه غېږکې راوړه
له جنګ ستړي مودي زړونه پسرلیه

جوړې ځالــې د مــرغانو دلته پاتې
بېـــرته راولـــه سیلـونـه پسرلیه

چې یې وستایم شېــرزی په غزلونو
دنـــګ نښتر شنه چنارونه پسرلیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړګې

سرې شي شرابي شي ګنهـګارې شي
ښکلـو ته کـتل وکـړي بدکارې شي

زه کـه ترېنه هرڅومره توبې کـړمه
بیـا هم لیـونۍ شي او بې لارې شي

اوس چې دې یادونـه یادوم ګـلـې
سترګې مې له اوښکونه خمارې شي

ځاردې شم دښکلو ښکلو سترګـونه
ماتـه چې راوګوري خونـکارې شي

پـام چې شوګیرو کې درنه پرېنوزي
بیا نو له نظـره شي بیـمارې شي

وګـوره **شېـرزیه** مخـامـخ ورتـه
سترګوته چې سترګې شي شاندارې شي

مینه روه روه په روه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی اختر

د ولـــس د زړو درمــان شه لوی اختره
تیت کاروان ته موځاروان شه لوی اختره

د غمـو سېلـۍ وهلي سـاه مو بــــنده
ته مـو روح شه ته مو ځان شه لوی اختره

لــږې وشینــده خوښۍ پـر افـغـانانــو
تـه يې هیلـــو ترجمـان شه لوی اختره

لــه ډېر وختــه انتظـار درته ګلـــونه
څه شـــبنم شه څه باران شه لوی اختره

د سپـرلي د زېـړو ګلـو ځولـۍ راوړه
نازل تنـــدر په خزان شه لوی اختره

مونږدسولې دجام تږي دلتـه ناست یو
په وچ حلق مومهــربان شه لوی اختره

زمونږ ژوند د فـرعونیانو په لاسو کې

د موســـی په لار روان شه لوی اختره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ملکه د ښکلا دې تاج ته واخلي
ښکلی لـــعل د بدخشان شه لوی اختره

په نکـــریزو د یو چا په سپین ورغـــوي
د شیـــرزي په نوم ودان شه لوی اختره

هر یو انسان نن د انـــسان دښمن دی
کفـــري جهان د مســـلمان دښمن دی
هـــر یو منکــــــر یې سمې لار ته باله
فـــرعون قارون مې د جنان دښمن دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا له عشقه ناکـرار يمـه دلبره
په ژونـدون کې خواروزار يمـه دلبره

غريبـۍ رانه دوستان دي پردي کړي
د هــــر چــا د ولــو بار يمــه دلبره

ستاغمونو هسې سوی لکه سکوريم
لـــه کـالـــونـونـه بيمار يمه دلبره

محبت به مې په ټول جهان مشهورکا
ســتا د سپينې غاړې هار يمه دلبره

چې دمينې په لارځمه ګرم مې نـکړې
د منصور د وخـت يادګار يمه دلبره

دشېرزي د ځنکدن سلګۍ مې هېرې
نـن پـه لـــتـه د بـل يار يمه دلبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له ژوندون نه ستړی شوی بې منزل یم
د الفـــت د لــويــې لارې پــه مزل یم

ستا تر دره نـن په يـــبلو پښو روان یم
پـه اغـزنـو لارو تلـونکـی یمه پل یم

زړه په مثل د هېنداري ماتيـداى شي
چې دې زړه یمه دلداره نودې خپل یم

مـحبـت کـول د زړونـــو جـواري ده
زه سـاده یمه نه فـریب یمه نه چل یم

د شېرزي دزړګي مـرانـدې راپرېوتي
لـه کـاروانه پاتې شوی بې مشعل یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مــات لکــه چنار لاندې راپرېوتم
ووتـــم لـــه کار لاندې راپرېوتم

نه مې دغـرور کلي کې شپې کړې
هســې ګنهــګار لاندې راپرېوتم

ســتورې به دچا درته پناه یوسي
زه تـرینــه مـدار لاندې راپرېوتم

دنګه دنښترپه ځـيرځواني مې وه
اوس لکــه بـیمار لاندې راپرېوتم

نه مې شي سجدې ډیروخدایانوته
ځـارشم لـه یو ځارلاندې راپرېوتم

ویې کړو انکارد پاکې مینـــې نه
زه شېـرزی بې وارلاندې راپرېوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لاړو کې جنګونه دي نکوم باور په چا
تورد خلکو زړونه دي نکوم باور په چا

زه يې غـولـولی یم څو څو ځله تېروتم
ډېرغـدار وختونه دي نکوم باور په چا

تـه چې پناه کېږې یار یوځل مخ راواړوه
لــــرې سـفـرونـه دي نکوم باور په چا

ډك د هیـلو زړه مې بس تاته درسپارلی دی
دې کـې پټ رازونه دي نکوم باورپه چا

ړنګه د **شېرزي** د زړه څه دنګه ماڼـۍ شوله
زړه کې يې دردونه دي نکوم باورپه چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غم د یارچې پرې امباردی زما زړه دی
لـه هر چـانه چې بیزار دی زما زړه دی

واړه عـــمر چې سودا پکې د غم وي
چـــې کنډرکنډر بازار دی زما زړه دی

اوښکې پاکې کړه صـنمه ژړا بس کړه
دارقیب دی دایې کار دی زما زړه دی

محبت خـو پاچاهي یا ملنـــګي وي
چې ورګډ په سورانګاردی زما زړه دی

د **شیـرزي** غمونه ډیر زړه یې وړوکـی
لاروی ددغـــې لار دی زمـا زړه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شملې

هسکې شملې په تيټېدودي پښتونخوا ورانه شوه
پښتانه واړه په سلګو دي پښتونخوا ورانه شوه
بدن مو يو دی کار ترې دواړه اخلي ظلم کوي
زړونه په آه و فريادو دي پښتونخوا ورانه شوه
چې به دښمن ته لکه ډال ولاړ وو هغه ژړي
د خاورو لاندې په خوبو دي پښتونخوا ورانه شوه
له اصفهانه پاچاهي وه تر ډهلي تختونو
نن مې کابل ته په راتلودي پښتونخوا ورانه شوه

*****

کابل د سرو غميو ډك و ښايستونومور وه
د ننګيالو زلميو ډك و ښايستونومور وه
د ملالۍ په خوله ټپه وه ځوانان وړې زمري
هغه ميدان بريو ډك و ښايستونومور وه
د بګرام پېغلې يې سلام ته راتلې ډلې ډلې
هېواد د ننګ سړيو ډك و ښايستونومور وه
د سومنات ساه يې راوويسته د تورې په زور
ملت د پاك زړګيو ډك و ښايستونومور وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

په ننګ کې نه لـري مـــثال زما ساده پښتانه
افـسوس چې وژني خپل مشال زما ساده پښتانه
وخت به راځي چې دا اتڼك به له تورمخو اخـلي
همــېش به نه وي په دې حال زما ساده پښتانه
د لـراوبر ځنځير به و شلوي يو موټی به شــي
د خـړ خيبــر په استقـــلال زما ساده پښـــتانه
د سباوون زيری راغلی څو شپې تېرې به شــي
بيا به سيــالي کوي د ســيال زما ساده پښتانه

*****

غرونه يې ډك وو له نښترو زما لويه پکتـــيا
پکــې مشران وو د خــبرو زما لويه پکتـــيا
لوی قنـــدهار مې د زمريو ننګياليو مېـــنه
د احمــدخان فاتــح لښکرو زما لويه پکتـــيا
د ننګـــرهار د ښايستونو درته څه ووايـــم
د بـدخــشان ياقوت جوهرو زما لويه پکتـــيا
د شمـــــالي سړې درې کابل مرکز د زينـــت
د خړ خيبر خوشـال ملګرو زما لويه پکتـــيا

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه د اسیا دی ځلیدلی وطن
ارمان چې نن دی غورځیدلی وطن
د وطن غېږ کې مو خاپوړې کړي
هم مو د لاسه دردیدلی وطن
نور به وحدت وکړویو موټی به شو
سمسور سمسور به کړو دا ښکلی وطن
ملهم د کار غواړي ټپي وجود یې
ما د خپل تن په څېر ګڼلی وطن

*****

د غفلت خوب نه به شي پورته میړاني افغانان
د ابادۍ ګام به اوچت کړي توریالي افغانان
ګلان ګلان به کړي خزان وهلي خړې باغچې
نور به په لویو لارو نه کري اغزي افغانان
د ابدالي شمله به هسکه کړي پښتون شېرزیه
ددې وطن واړه زاړه پېغلې زلمي افغانان
دخپلې خاورې خپل ناموس دخپل عزت په خاطر
سرونه بایلي هېواد ساتي ننګیالي افغانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژړو کیسه

د زړو کیـــسه ده سـترګې څه ووایــې
میـنــه خــوږه ده سـترګې څـه ووایې

اوښکې بـه دروميې قافـلې قافـلې
دا یــې ګیلـه ده سترګې څـه ووایې

دوی خــو لیـدل کـوي دزړه په امــر
زړه عـجیبـــه ده سترګې څه ووایې

زړه کـه پـرې اخلې تصویرونه دچـا
سـترګې کمـره ده سترګې څه ووایې

سترګې چې سترګوته شي سترګې سترګې
د زړه تـوتــه ده سـترګې څه ووایې

د شېرزي سترګې سپیني سپیني اوښکې
دایــې تحفـه ده سـترګې څــه ووایې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درته پاتې به وطن شي ته به څه کړې
بې بلبله به چمن شي ته به څه کړې

په دنیا کې د څو ورځو میلمانه یو
دهرچا به رنګ مسکن شي ته به څه کړې

چې دې څه وکړل صنمه مهربانه
ستا تهمت زما لمن شي ته به څه کړې

ستا د حسن طلبګارلېوني ګرځي
چې ارزانه دې دیدن شي ته به څه کړې

پېغلې پېغلې هیلې واړه ځوانیمرګې
چې په تن دې سپین کفن شي ته به څه کړې

د شېرزي د زنده ګۍ پانه ده ژېړه
په ارمان کې به دفن شي ته به څه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کړو دې خاورې د پښتو سخته رواجه
په بستـــر باندې پـــراته یو بې علاجه

نه درمان شته چې پرهرراله ملهم کړي
په ژونـدون کې یو د هرسړي محتاجه

غم کې وخاندو خوښۍ کـې په ژړا شو
ګـــرېوان څيـري لېـوني يو بې مزاجه

سپېلني شي ښکلي مخ ته وار د واره
عـاشقان خو پاچاهي کړي بې له تاجه

اې شيرزيه که دوی ګرځي په فضاکې
زمـــا يار و رسيـــدلـــی تر معـراجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه يې چې کوم خبرې سپينې دي
يــه جــانانه ښکلې ګلورينې دي

مـه ګرځـه اغيارو سره ځاردې شم
اوښکـوته مې وګوره چې وينې دي

ته‌وله دنــياګــۍ ورته حيــرانه ده
ښــکلې پښــتنې خو نازنينې دي

ستــا شرابي سترګوته کتی نه شم
اور وروي ښــکليه اور ورينې دي

اوس يې له دې ښاره کـډه تللې ده
هرڅه يې **شېرزيه** اوس بې مينې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلفام

درېسې مري مې د وجودهريواندام راشه
زما ګــلفـام راشه په تا ژوندی یم
په ســلامونو مې زړه نه صبرېږي
په تصویرونو مې زړه نه صبرېږي
د زړه په وينو درکوم دغه پیــغــام راشه
زما ګلفام راشه په تا ژوندی یم
په پرهـرو مې مالګې مه دوړوه
په ارمانو مــې خـاورې مه اړوه
نوسوال زاري درته کومه چې یوګام راشه
زما ګـــلفام راشه په تا ژونـــدی یم
په بسترپروت یمه تپوس مې نکړې
کله چې مـړشمـه افسوس به وکـړې
زخمــي زړګي ته مې له بره په الـهام راشه
زما ګــلفـــام راشه په تا ژوندی یم
سترې ژوندون مې بې له تا تېرېږي
زړه مې یتیـم دی هر سبــا ژړېږي
د شېـرزي وینه شه رګونو کې مـدام راشه
زما ګـلفام راشـــــــه په تا ژوندی یم

ډېره موده په روږدې مالګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتانه

د پردو په لمس بېلېږي پښتانه
لاتر اوسه نه پوهېږي پښتانه
نه يووالی محبت پکې ښکارېږي
نه له يو بل قربانېږي پښتانه
پښتونخوادتوروغرونوپه منظرکې
ژړي ژړي يې قتلېږي پښتانه
داافغان به له فغانه هله خلاص شي
چې په خپل زور ودرېږي پښتانه
مخور پکې په يو بل نوم ورکېږي
څو به مري څوبه کمېږي پښتانه
نړيوال دي رسيدلي تر مريخه
بې تعليمه رالويېږي پښتانه
دشېرزي ارمانه هله به پوره شي
چې په يو تغرتولېږي پښتانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

چــې په خپلــو کې پردي دي پښتانه دي
چې په جنګ کې میړاني دي پښتانه دي
پــرې وریـــږي د سکــــروټو بـــارانونه
د بـل ځـــانته سپیلـني دي پښتانه دي

وخت راته سرې سکروټې وګــرځیدو
بخت راته سرې سکروټې وګــرځیدو
ژوند مې د ســرو لـمبو د پاسه روان
سخت راته سرې سکروټې وګرځیدو

ګړۍ په ګړۍ رڼا کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سـروه په ځوانۍ ومه تا خاورې کړم
مســـتــه لېـونۍ ومه تا خاورې کړم

ما سره دې ونه کـړو مـحـنت اشــنـا
ښکلې شهزادګۍ ومه تا خاورې کړم

ډېره ډېره مېـــنه مـــې درکـــړې وه
ستادلاس بنګړۍ ومه تا خاورې کړم

ښــه په اعتـــمـاد مې زړه درکـړی و
خــامه ښـاپېرۍ ومه تا خاورې کړم

ډېـرو مې ديـــدن پسـې ژړلـې وو
سمـه درخــانۍ ومه تا خاورې کړم

ولې دې شېرزيه داســـې کار وکړ
ورړ د پاچــاهۍ ومه تا خاورې کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستاله غمه سخت بیمارشوم که باورکړې
ګل وم خـاوروکې ګـذارشوم که باورکړې

د مـرګـې شراب پیاله کـې راته وړاندې
په لیـدلـو یـې خمـار شوم که بـاور کړې

د اخـــتر په ورځ دې رانـکـــړل لاســـونه
له مـــودونه انتظـــار شــوم که بـاور کړې

په زریـــنو ســـندریزو ګـوتـو جــوړ وم
ستادسپینې غـاړې هارشوم که باورکړې

خــړخـزان مې کړه راوړه ســتا چـمن ته
زه دې یـار شـومه ریبارشوم که باورکړې

د شــېرزي امید یو بل پـــسې ډوبیـــږې
له ژونـــدون ځینې بېزارشوم که باورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تسبې

ستا د کلــــي مــازديګــــر سرې اوبه
چې پرې ناست وو د هغې چينې اوبه

تا په لـــــــپو راکولــې ما به ښنبلې
لکــــه اوښکــې مــرغلــرې شنې اوبه

مـا ويل چې که اشنــا اب حيات دي
هــم زمـــزم ته ورتــه وې خــوږې اوبه

دهېنداري غوندې مخ پکې ليداى شي
څه د ستا څه دسپوږمۍ شغلې اوبه

په تشبه کې مې انځور د ځان ليدلو
په ګـــرېــوان د يو ميــن څپـــې اوبه

سپينې شګې يې په تل کې پړکېدلې
مـــا وې پرې دي د زاهــد تسبې اوبه

لکه لمرچې په شبنم شينکي سهرکې
د شـــيرزي اوښکــې راتلې رڼې اوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رادې نکـــرلــې پتــــې ته رانه لاړې
فـــــريادونه په خـولګـې ته رانه لاړې

تش کالبوت يمه دلداره ساه مې تللې
په سرو شونډومې سلګې ته رانه لاړې

تا خــو وځنبلـې زمـا دزړګـــي وينې
تاويــدلـــــې لــه مستې ته رانه لاړې

دغــه ژوند به خامخا درپسې تنګ شي
غـــرور مه کړه په ځوانـې ته رانه لاړې

د ژوندون کتاب کې بېل بېل سرليکونه
کلـــه غـــم کله ښـــادې ته رانــه لاړې

د شـــېرزي دسترګو تورد زړه ټکـوره
سورګلاب شې سرې غوټې ته رانه لاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چې په ما د ظلم پښه ايښې ده
د زړه په سر مې ستا کيسه ايښې ده

وختونه تېر شي داسې مه وايه جان
ما سره هره خاطره ايښې ده

مرګی هم زړه غوندې ياران بېلوي
په زړه مې هغه جنازه ايښې ده

زه مسلمان يمه جنان يادوم
تنده مې يار ته په سجده ايښې ده

شېرزيه ستا غزل فطرت ښکلوي
هسې دې زړه کې ترې ګيله ايښې ده

ملګرې په روه روه ښوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجلي

د ستم په جېلخانو کې دې بندي کـړم
چې د حسن تجـلـوکې دې بندي کـړم

چـارچـاپېره دې اغــزن تـارونه تاو کړل
ښه دزلـفو په کمڅو کې دي بندي کړم

اخـېر څـه جـرم خـطا راڅينـې شـوې
چې په دنګو دنګو غروکې دې بندي کړم

ستــا د حسن تجلـو يم سوځـولـی
اخيــر ولې په لـمبو کې دې بندي کړم

د **شــېرزي** زړګی له هرچانه درخواته
خـو د حسن په جادو کې دې بندي کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوك موغمي څوك مو لعلونه يوسي
څوك مو د سرو سپينو کانونه يوسي

څه شو غــيرت څه شو ايمان زمونږه
چې مــو له پېغلـو پېزوانونه يوسي

بې وخته راغلل څه خزان خو نه دی
دغـــه بـــادونه به کــورونه يوسي

د زړګـــي سره زنـده ګي ګرانه شوه
کــور ته مـو راشي رانه زړونه يوسي

د چـــا په لاس يـې نوره نه جــوړوو
شـــايـد بابــري يوسي ګلونه يوسي

د اســلاميت او افغـــانيت په نامــه
شــېرزيه خير کــه مو ســرونه يوسي

مینه

د پېغلو مینه خــو تــاوان غــواړي
کــله بنګــړي کلــه پــېزوان غـواړي

هسې په ټوکو باندې نه شي میــنه
غـــریبان ځکــه ترې امـــان غواړي

دا د پښتو ملك دی یاري ګرانه ده
دلــته هم سرغواړي هم توان غـواړي

د ستـرګو تور به دې راکم شي دلته
کاروان هــرومــرو څـاروان غواړي

کـــډه به وتــړي وطــن به پرېږدي
چې هم ښاغلی غواړي ځان غواړي

پرېږده چې خوب وکړي ارمان به لري
شـېرزی له تانه چې زلـفان غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعري

شاعرانه محل کې اوسم دروغجن نه یمه
چاپېر حالاتو مجبورکړی یم مین نه یمه

داچې دا توري بندپه بند ترم غزل جوړوم
داسې مې مه ګڼه چې خوښ یمه غمجن نه یمه

دوطن دردفریاد مې یو یوپه سینه کې کتار
داخپلې اوښکې به مې یوسي لامبوزن نه یمه

د شاعرۍ مرامنامه کې مې بار بار لیکلي
د چا خالونو سورسالو ته پکې ژمن نه یمه

داځینې وایي شاعري دمینتوب ښکارندوی
زړګیه څه وایې مین یم که مین نه یمه

د شاعرۍ دنیا له ډېرو حقایقو ډکه
شېرزی تراوسه دې مزل کې بریمن نه یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې رب درکـړل دولتونه ازمايي دې
ډېـره ځـمکه جايدادونه ازمايي دې

ته به وايې بخـتـور يمه دنـيا کې
چې دې جوړکړل منزلونه ازمايي دې

د فـرغـون دکور دننه يې لوی کړی
درتـــه ښايي حکمتونه ازمايي دې

دنمرود اودقارون غوندې چې نشې
که ډېر درکړي درهمونه ازمايي دې

ابراهيم ته يې شېرزيه ګلشن جوړکړ
جـوړوي له اور ګلـونه ازمايي دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا پسرلی راغی ټول جهان به سره ګلونه شي
جوړبه مو وطن شي هره خوابه سینګارونه شي

ګرځو به اشنا غاړه غړۍ په شنو فصلونو کې
لړ غــوندې پوره به مو د زړونو ارمانونه شي

زه لــکـه نیمګړی لمر شفــق کې درنه پرېوتم
ته موسکۍ موسکۍ شه چې رڼا شي مشالونه شي

مــه کــوه صنمه په تېرو بانــو ویشتل هســې
شي به مې وجود پرهرپرهر ډېر به دردونه شي

ستا شېرزي دزړه په سرلیکلي ستایادونه دي
کلـــه چې وختــونه شــي بیا به حسابونه شي

حږه روه په روه مالګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځار

یاره تېربه شي وختونه ځار دې شم
بیا به وکړې ارمـانونه ځار دې شم
زندګي کې دې له هر چانه جدا کړم
درته پاتې شول ملکونه ځار دې شم
د زړګـــي اهــونه وختــل اسمـان ته
رابـه نشي تېر عـمــرونه ځار دې شم
دزړګـــي ســودا مې تا ســره وه پټه
تا خـبر کړل عالــمونه ځار دې شم
ما په هر لــمانځــه دعا درته کوله
ته اوس نه کوې نفلونه ځار دې شم
ستاپه مینه کې مې هرڅه وو بایللي
تا خــو وکــړل انــکارونه ځار دې شم

دشېــرزي دلــېونو خیالــونو یاره
پرې امباردې کړل غمونه ځاردې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوس

راتلې راتلې زمـا په زړه وختې
جـانانه ښـه دې وکړل ښه وختې

لکــه وي چرته ترهيدلي هوسۍ
دښـتې نه راغللې په غـره وختې

ما خـو وه سمه لار ښودلي درته
ته ليــونۍ په ديــواله وختې

څومـره مـزه کا د نښترو پاڼـې
تـه مـې د زړه په سر چينه وختې

زه به دې عـمرعمـرنه هېـروم
ښايسته انځورشوې آيينه وختې

ټکــه غرمه ده شېرزۍ تړۍ تړۍ
تـه مې په لــپه کې اوبه وختې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري

مـــــوري بغـــيرله تا ژوندی به یـــمه
دغه دروغ دي چې زړه چاودی به شـــم
خو هغه ژوند به نه وي ګرانې مـــــوري
کوم چې به ستا په غیږ کې مـا تیراوه
هغه پستې خــوږې خـــوږې خبرې
کله هم ســـــتا هغه درنې څپیړې
هغه له خــــونده ډکې پنده ډکې
کله غوسه کله موسکا به شولې
دستا به کومـه یوه نیکي یادوم
دستا بلا بلا احـــسان دی پر ما
زه خو عاجـــــزیم دا کولی نشم
مـــکې ته تا په اوږو وړلـــی نشم
تا خــــو په ژوند ډیر نازولـم مـــوري
له هرې بدې دې ســـاتلم مـــــــوري
زه چې ماشــــــومه دســـتا په غیږکې
خـــوله مې خـــالي چـــرې ژړانه نه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته کړۍ شـــپه به وې ویـــښه ناســـــــته
په الـــــــــهو به دې شـــوه ژبه سترې
ښیرا په خـــوله به دې راتلله مــــــــورې
د ډیر ګرانښت دې نه کولـــــه مـــورې
وې به دې شوله چې زهیرهم مـــه شـې
لږ چې رالوی شومه مکتب شـــوې راته
ته مې شوې پیر زه دې مرید مـورجانې
د ستا خوارۍ به مې شي هـــیره کله
چې څه مې غوښتي تا راکړي مـــــورې
مادې هم رب په دواړوســـترګــوړوند کړي
چې ستا له امره مې ســــــــــر وغـړاوه
په ورین تندي مې ســـتا خـدمت ونکړو
شېرزی دې رب له هـغوخـلکو نکړي
د مـور زړګی وي هــــــمیشه په بچي
د زوی زړګی ولاړ په تـــــــــوره تـیږه
ته دې ژوندی ژونـدی ژوندی وې مـــورې
راته دې ډیرکالــه ژوندی وې مــــــــورې
ته د **شـېرزي** زړګی یې مــــــــورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تـــا د ستر ګــو غـــړولو طاقت راکړ
ښکلي مخ ته دې کتلو فرصت راکړ

اوس به څنګه ګنهـګار نظر قابو کړم
په توبې دې چې بخښلو صفت راکړ

په تلوار کې یو هرڅه له موږه هېردي
تا په ژونـــد د تېر وتلو خصلت راکړ

اې دروح فرشتې داخل مې که پرېږدې
نو جــنت ته دې ورتللو مهلت راکړ

ستا له قصده به ددوو پرځای څلور کړم
تاابلیس دپرېښودلو مصلت[1] راکړ

یـــادوم به یې تـرعمره اې شېــرزیه
چې په ژوند یې پوهیدلو علمیت راکړ

(۱) مصلحت

ژړه دوه په دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطره

د زړه په سرمـــــې خاطره لیکمه
ورته عنـوان بـه ستا نامـه لیکمه

غم مې ګاونډ کې اوسي کلی مویو
اشنـا د ستړي ژوند کیـسه لیکمه

د زړه په وینــو مـو روزلي غوټۍ
خو نن قسم چې ترې ګیله لیکمه

کله دې غـم کله ښادي میلمه وي
پـه نـرمو ګــوتو حـوصله لیکمه

د زړه په کور مې بمبارونه کیږي
چــاته ترخه چـاته خــوږه لیکمه

ستادخوبونو تعبیرونه ګران شول
شېرزیه ژوند دې شوګیره لیکمه

څپې په څپه روان ژوند دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړونه مو چوي نور پاخه دي خوشالي چرته ده
وچ موله اوښکو نه ليمه دي خوشالي چرته ده

دلته خوټول خــلك غمجـن دي او ويرونه کوي
هلته څه حال دی دلته څه دي خوشالي چرته ده

دلته خونشته دی فرغون خولارويان يې شته دي
چې ترينه تنګ واړه زاړه دي خوشالي چرته ده

د چنارونو پاڼې زيړې شوې مرغــان نه راځي
څوك مروردي اوڅوك مړه دي خوشالي چرته ده

هــريو جابر ده توره کښلي دلته وير جوړوي
په وينوسمې غرونه سره دي خوشالي چــرته ده

شــېرزيه ووايه صفا چې اوس ژړا نه درځي؟
ورونــه د يو بل نه خپه دي خوشالي چرته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعــده

زما کـورګي کې اور لمبې لمبې و
د ستاپه کورکې غړ چمبې چمبې و

تــا مې سلګــيونه لذت اخيسته
زمــا زړګــی و خــو ايرې ايرې و

اوس دسهار پيغام بې ميني راځي
مخــکې راتللـو خو وږمې وږمې و

هغه وعـده يې کـړه پوره په مينه
وجـود يې راوړلو پارچې پارچې و

شېرزيه ستاله سترګواوښکې تللې
ګـنــي د ډيرو ژوند نغمې نغمې و

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امیدونو آمیل

دومــره مه کوه غـرور په تورو سترګو
بیا دې زړه کړلوټکور په تورو سترګو
د ښایست جلــوه دې لرې لرې تــللي
درته جوړ نشي پیغور په تورو سترګو
د بـــورا پرځـای شـــبنم د ګل پـر پاڼه
سحرګاه تـه شي مشکور په تورو سترګو
درته جوړ مــې دی امیــل د امــیدونو
ستا پرغاړه زوړ اوشور په تورو سترګو
د رقــیب سینه به یخه شي چې یوشــو
لاس یې خلاص دده دزورپه تورو سترګو
پسرلی شولوشپونکي ته شپیلۍ ژاړي
وړمــې پـریـوتې هر لور په تورو سترګو

همیشه دې وي خوشال په زندګۍ کې
د **شېرزي** دسترګوتور په تورو سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوك چې ډول وهي زوريږي لري جانه
نوره ورته هسې كولمې خوري جانه

هــر ســړي نــن ښه بد پيـژندلي دي
ولـــې بيا د بــل كيسې مني جانه

دا كلــى خــو مينه مــين نه پريږدي
خــوار مــين د كلــي نه شــړي جانه

ډيــر به د نخــرو په چــړو ووژنــې
وادې چــول ليچــو كې بنګړي جانه

لاس په لاس رقيب سره چې ګرځې ته
دا شــيرزى به كډه چرته وړي جانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره شــپه وه سترګو نه کړلو نظر
برابر شــومه د میــني په لوی غـر

ګلورینه زندګي ازغي ازغي شوه
چــاته ووایم د ســوي زړه خـــبر

مینه پایي د عــاشق په پاکه مینه
معشوقې خو نه د خیروي نه دشر

د پرهر پرهر زړګي په وینو لیکم
د یو چـا په دروازه باندې منـــظر

داشپرزی خولا پخوا دی غولیدلی
په خــوبانو ځـــکه نه کـوي بــاور

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخـــترته!

ته د اخــــــتر د خوشاليو ميلمه
زه د نــــړۍ واړه غمـــونو كوربه
داچـــې ترتا در رسيدلى نشم
له پنډ غمونو پاڅيدلى نشم
ســـلام ســـلام قـــــربانه
دامې پيغــــام قــربانه
تا ته اختر مـــــبارك
دازرين لمرمبارك
******
شي دې اخــــــتر د خـــــوشاليواخــتر
د غــم ځـپلــو د خـــوښــيو اختر
دغه د اوښکـــــــو ډكې ستركې
كه دغمـــو ځينې شي سپكې ستركې
اختردســــــولې سره مل شي راشي
دجـګـــړو لرې پل په پل شي راشي
دايتيمـــان چې په خـــندا ووينم
خان وغريب چې خواپه خواووينم
جـهان ته وښايوهرڅه كوى شو
بغيرله جنګه يوكيده كوى شو

ژوند دوه په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به نــو هلـــه په رښــــــتيا اخــتر يې
ته به نــو هلـــه د هـــر چــــا اختر يې
بيا به دې لمانـځـــو په خـــوښيو سـره
لــه اتڼــو ډولـــــو ســـورنيـــو سره
دا خپل لاســـــونه به د وينو پرځای
داځلـــې سره کړو په نکريزوباندې
اختر د ټـولــو مبـــارك **شېرزيه**
اوږې شه خلاصې له ټوپك **شېرزيه**
******

هغه څوك چې په لمن يې لمونځ روا و
هغه څوك چې په مسجد كې به تنها و
د ساقي ســــره مې وليد ميكده كې
نن يې ځـــــــانته ناروا عمل روا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

هینداره

کله راته پریوزې په هینداره کې
کله رانه ورک شې سمه لاره کې

نه دې هیرولی نه ساتلی شم
یه صنمه ته چې ځان بیزاره کې

وباسه نفرت د زړه نه وباسه
دادنگه ځواني مې درنه ځاره کې

ژوندنه مې دغم ځنځیرتاوشویدی
بند یمه د مینې سخته چاره کې

اوښکې دګریوان غیږه کې ولوېږه
سترې سترې ژوندبه مې کراره کې

یه **شېرزیه** ژوند د خاورو ځلی دی
ستوري داسمان به بې مداره کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موركۍ

موري بې له تامې ژوندسلګۍ سلګۍ دی
په زړه جـوړ پرهـر مې نـښه د يارۍ دی

د تا غــيږه شـي ارام د ټـولـو سـترېـو
اوس مې هغه مينه خاورې زړه تـنګۍ دی

خـوږ انځـور دې راته سـترګوکې غړېږي
څـــه يادونــه څـه دې غـم دلۍ دلۍ دی

جنــتونه دې د پښــو د لانــدې خـانـدي
زړه مې ستادسترګو حوروته موسکۍ دی

ته د قــدر پرښـتــه د ذوالجـــلال يې
يـــوه لاس کې دې زانګـو بل کې نړۍ دی

له ليمو دې اوښکې پاکې کړه شـــېرزيه
محمــد هـم جــدا شوی له موركۍ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار

ګل مې کاغوټې مې کابهار مې کا
ومـې وژنه زلـفـو کې په دار مې کا

اوس مې دژوندون سره هم ورانه ده
یارمې کا نګارمې کاخونکار مې‌کا

نشـــم ګرځـولـی زولنـــې ګـرانه
صـبر تمـــام شویدی په لار مې کا

د پر د پر ستمـــونه مې زغملي دي
تـورو شپووهلـی روڼ سهارمې کا

هــر وخت به د یار په نرمـه ژبه یم
وزمـا شـېرزیه خــوږ اشعار مې کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدايي

دې ګذران ته مې سلام دی جدايۍ کې
ژوندون ګران دی بې له ياره تنهايۍ کې

مجبوري ده د زړګي په لاره درومم
د پاچا سره ژوند نشي بدمعاشۍ کې

د ځوانانو جنازې وطن کې ډېرې
ناپوهي ده جهالت دی کورنۍ کې

پښتانه يو پښتني غيرت به ساتو
په نامه د احمدخان يو په نړۍ کې

ازغي تل وي د ګلونوسره څنګ کې
اې شېرزيه غم او درد وي په يارۍ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

په اورونو کې سوځــېږي لــيونی وي
نه مـړ کــيږي نه رغـــيږي ليونی وي

تــل دځــان سره دخيــال سندرې وايي
لاس يې کار تــه نه ټيټـيږي ليونی وي

دژوندون په هريو ګام کې ستړی ستړی
د يــار مــخ ورتـــه يادېږي ليونی وي

د پيغـوراو دتهمت کيسه کـې نه وي
خو چې يار يې خوشالېږي ليونی وي

همېشه يې د خوبونو سره جنګ وي
اې **شيــرزيه** نــه بيـدېږي ليونی وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاربېته

ګــرانه چې تا راته خندلي نه وی
ما به څیر څیر درته کتلي نه وی
زړونه پــــیدا د مـحـبـت د پاره
د ښـکلو ښکلو د صحبت د پاره

د زړه په سر مې چا نامه لیکلي
په زریـن تورو مې خامه لیکلي
له اوبوغوړپ نکوم ړنګه به شي
دازنـدګي راباندې تنګه به شي
دغـه ارمان به مې پوره شي کنه
دزړه زخمونه به مې ښه شي کنه

دا دنیاګۍ ده د الـفـــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

د زړه یوه ده بدلـوي یې کـــله
ځان به لمبه کړي خوپرېږدي یې کله
دټول وجود سره مصلحت نکوي
پـدې خبــره کې غفلـت نکوي
ځان پاچا بولي پاچـــاهي کوي
په خپـــله خوښه زنده ګي کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان خوبه ډال کړي دتهمت دپاره
د ښــکلو ښکلو د صحبت دپاره

په ځان لمبې مني يار نه سوزوي
تهمت کيسې مني يار نه خبروي
په توروغروکې اوسيدل خوښوي
دیارپه وړاندې سوځيدل خوښوي
نــه د پيــسو اود مــحـــل دپاره
نه د خــوراك اونه د چــل د پاره

زنده ګي غواړي رفاقــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

مينه په وينه ساتل کـــيږي ګرانه
زړونه د زړو سره پـوهــيږي ګرانه
ځان به لوګی خوياربه ښادغواړي
څوك چې عاشق وي دغه يادغواړي
مينه وفا مينه شفا شـــــــيرزيه
مينه ژوندون مينه دنيا **شيــرزيه**

ځان دې لوګی شي دهمت دپاره
د ښــکلو ښــکلو دصحبت دپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـا ژوند زمـا ايمـان د تا په لاس کې
دشتې غرونه دنګ اسمان دتاپه لاس کې

دا احسان به داخواران چېرته پوره کړي
ګنهګار زړونه چشمان د تا په لاس کې

مـوږ وعــده درسره کـړي خـو ويريږو
خوبيا هم وياړو په ځان دتاپه لاس کې

قـافلـه د ژونـد تـوندئ باندې روانه
شپه اوورځ سپرلی خزان دتا په لاس کې

که مې خيـال وزرونه وکړي تراسمانه
ترې عاجز دشېرزي دان دتا په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اخـتره ستا اظــهار کولی نشم
له مجبوری سینګار کولی نشم

له هـره کوره فــریادونه راځي
د ژوبلـو مړو شمـار کولی نشم

اختره راغللــې یوه شېبــه وې
د خپل جنـان دیدار کولی نشم

مرغـــانو داچې ځنګلونه نشته
د ګــلاب ګل چنــار کولی نشم

نن دنکریزو پرځای وینې موښو
شـــېرزیه نور کرارکولی نشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تـــوله نړۍ يې چې اتل يادوي
د ښکلو ښکلی مې کابل يادوي

زمـا له کـــوره جنـازې روانـې
هـغـه بانـه او توراوربل يادوي

ژوند بې وفـادی وفـا نه پيژني
درتــه يوه ورځ به اجــل يادوي

چا کـړل تناکې په کارو لاسونه
څوك له مستۍنه يواوبل يادوي

ترکهکشــانه رسيدلی شيرزی
څوك په زبان څوك په غزل يادوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لعل

چې په دارشي داسې زړه درځينې غواړم
تنـها زه يم چې دا څــه درځينې غواړم

پـاکه ميـنــه پاك نظـر پـاك اميدونه
راله راکـړه هستي نه درځينې غواړم

ما د سترګـو نظر سترګـو کې ساتلی
د ګــودر پيغلــې اوبه درځينې غواړم

لــږې وکـړه د ياری د ژوند خـــبرې
چې دمينې په نوم زړه درځينې غواړم

په ايـرو کې دې موندلی دی **شېرزيه**
هغه **لعـل** لـږه شيبه درځينې غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

درمـــان

رانـه دې واخیستو درمان مرګیه
ولــــې به نه کـوم خپګان مرګیه

واړه دنیــا مې ده پــســې خوړله
راته خالي دې کړو میدان مرګیه

د زړه تـوته وه رانه بـــیله شولـه
ژاړي مې تل پسې چشمان مرګیه

کــله مـو یو کــله مــو بـل ژړوي
راته اور شوی خپل مکان مرګیه

تل په اغــزنو لارو ځــو او راځـو
هیـچا مو ونکړو پرسان مرګیه

وینه په وینه مینځي تل افغانان
د شېرزي ژوند خزان خزان مرګیه

ژړه روه په روه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا راشغلې

ټولې لارې مې څارلې بیا راشغلې
سترګو سترګو ته کېدلې بیا راشغلې
ما به ځان درنه لوګی وه که خبروی
تورو خاورو ته چې تللې بیا راشغلې
دزړه غوښې مې خوراك شولې ارمانه
په لوی رب مې وسپارلې بیا راشغلې
ډیرې نښې یادګارونه دې را پاتې
ما ژړا سلګۍ وهلې بیا راشغلې
خړوخاوروچې بدن یې خراب نکړئ
ترینه پیغلې شرمیدلې بیا راشغلې
اوس مې نشي ددې خلکو سره مینه
رایادیږي دې غزلې بیا راشغلې
تنها ناست یم دسکون ځاله مې ورانه
په کفن چې پټیدلې بیا راشغلې
مروربه رانه نه وې د زړه سره
چې دې سترګې نه سپړلې بیا راشغلې
که مې هرڅومره زارۍ خاوروته وکړې
ګرانه نه یې راکولې بیا راشغلې

ځیړه ورځ په ملګرتیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهيږم چې دچا سپيره نـــظر و
چې له مايې واخيستلې بيا رانغلې
عزرائيل درته په سپينه جامه راغی
دا وعــــــده هرچا منلې بيا رانغلې

د مرګي ترخه پياله يې نوش جان کړه
شــېرزي اوښکې تويولې بيا رانغلې

لکه اوبو وری انسان هـــــــر شي ته لاس اچوي
داسې مې زړه وری جانان هر شي ته لاس اچوي
د خوبرويانو د خـــوبرو پيغام څلور کونجه کې
په هـــر زمان په هر مکان هرشي ته لاس اچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنار

ته مې شه چنار زه به دې سیوری شم
ته مې شه مدار زه به دې ستوری شم

وبـه روزو دغـــه شبنــمي غـــوټــۍ
تـه مې شه کتاب زه به دې توری شم

وبه کــړو مــزل تر خپل مـنزل پورې
تـه مې شـــه قدم زه به دې لوری شم

نوم به دې زما له خولـــې ونه لوېږي
هرڅو که وجود باندې کمزوری شم

سل وارې جرګــــې درپسې لیږمه
یاره که شېرزی درته مختوری شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلونو باران

د زړه په سر مې چې ماڼۍ جوړوې
یاره چې غم که به ښادۍ جوړوې

ستا هرکلي ته به لیمه کړمه فرش
که چیرته ورونږکې دوستۍ جوړوې

هدیرې ډکې په ځوانانو شولې
مور ته په نه کیسه زندۍ جوړوې

زړګی دې کاڼی نه خوږیږي پرچا
دلته لګیا دلته بدۍ جوړوې

په ځان باران دسرو ګلونو غواړې
خوار افغانانو ته ږلۍ جوړوې

شېرزی دې غواړي کډې بارپر اوږو
نا ترسه ولې دښمنۍ جوړوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ځوانۍ زوربه دې کم شي یوه ورځ
درته جوړ به امبار غم شي یوه ورځ

د غرورد نګه مانۍ به دې راپرېوزي
خپل عمل به درته ګرم شي یوه ورځ

لږ لباس دخاکسارۍ درله په تن کړه
دخدای قهر به درسم شي یوه ورځ

لږ په خــوارو عاجزانو کــرم بویه
داغریب به دې مرهم شي یوه ورځ

اې ناتــرسه د یتیم غوښو ته ناسته
درته نس کې به اړم شي یوه ورځ

راته ډېــره کــږلیچنــه لار پرتــه ده
اې **شېرزیه** سوال به هم شي یوه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيوستون

هيـواده نور خو دې زرغون غواړو
وګـــړو ستـاسو هم پاخــون غواړو

ښکلي وطـن مو شولو لوټې لوټې
هريو دښـمن دې خوارزبون غواړو

په سردرودې سره اورونه بل شول
نور دې بچيانو کې سمون غواړو

دسر پګړۍ سړي مو پاتــې نه شو
نوره په سولــه کې ژوندون غواړو

شوې يې تيرې تورې سينوکې پڅې
نــور په خندا خندا پښتون غواړو

شېرزيه يو يو به مو وژني په دار
د لوى څښـتن نه پيوستون غواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې يې زړګی زه دې يم ځان اشنا
ولـــې رانـه نـــه کـوې پرسان اشنا

زړه خو دوجود په سر پاچا وي نـــو
تـه رانـه جـــدا کوې ګـــذران اشنا

دغه مړاوې مړاوې غوټـې تاندې کړه
شـه څپـې څپـې ښکلی باران اشنا

يه ګلابـه تل به دې ښـــکلا نه وي
مـه چـيـړه خواروکي بوراګان اشنا

وخبــــړه د لمر په شان شغلـې وکړه
خلکو ته سکــون شه له اسمان اشنا

هـرڅه يې د ستا په نوم بايللـي وو
ولې په شېرزي شوې بدګمان اشنا

ګوره رنګ په رنګ مه ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرانه راتلونکي زنده ګي جوړه کا
تور قبرستان ته رڼايي جوړه کا

دنيا دوکه ده چې دوکه دې نکړي
سوال و ځواب ته تياري جوړه کا

پدې خلاصيږې نه چې نه پوهيدم
په ژوندون لاره د خلاصي جوړه کا

نه به رشوت نه واسطه چليږي
پخپل عمل ځانته خوښي جوړه کا

منزل دی لرې لارې سختې سختې
ربه شيرزي ته اساني جوړه کا

مېړه ده په ډره ډه منګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد

درده بـــس راځـــه د يـوه لوري يو
زړونــه مـودي يوشانې معزوري يو

بـې لـه تا پرهــــر زمــا جـوړيږي نه
ګرانه چې دعشق په اسمان ستوري يو

راوړه د پرهــر تر خوا جونګـړه دې
مـــــوږه د يو بل د مينــې توري يو

زړه ته مې راغلـــى يې دچا په سر
لـمر دې توروي ګرانه د سيوري يو

کوريې دشپرزي دزړه په سربانديې
اوس خو به يې ساتو چې کمزوري يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپه

درمې کړلو زړه په سپینه لپه کې
روڼ لـکه اوبـه په سپینه لپه کې

هـرڅه مې د ستا په سـرمنلي دي
ژونددی یوه خوله په سپینه لپه کې

هېره به مې نشي د زړګـي پاچـا
هغـه خاطـــره په سپینه لپه کې

مه چیچه غاښونه ځوانېمرګه شې
دارمـــې وګاټـه په سپینه لپه کې

هوش راځینې واخله په خیالونوکې
مــــۍ یوه پیاله په سپینه لپه کې

اوښـــکې تویوه **شېرزیه** دومره نه
خــانده څه ناڅه په سپینه لپه کې

هره ورځ په ورځ ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی منزل

جنګ بلاسـتړی مزل دی نه رسیږي ترمنزله
پښتنوځانونه ډوب کړل سمندرباندې پخپله

که داوروڼه دوحدت په تغرناست وای متحدوای
نـن به نه وو فــریادونه له اټکــه تر کابلـــه

دوطن دا هریو کاڼی مو له سرو غمیوښکلی
کـه مو دا رنګینـه خاوره له غلیمــــه وساتله

چې مورکړله دسولې مینه جنګ ته ځوانیمرګ ته
د ژونــــدون دکلــي لاره موږه خپله کړه بدلـه

ځوانې هیلــې امیدونه مو یویو پسې ډوبیږي
ددوستۍ لاس مو ورنکړو تر دې دمه یو تربله

هــا چې موږ روانه کړي بس یوه یوه تختــه ده
اې شېرزیه دامیدکشتي درياب کې ودریدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډيردي کړم مجبورکلی درپاتې شو
بل دي کـــړلو اور کلی درپاتې شو

مـــا در سره پټــه میـــنه کړي وه
تا کړو اواز خـور کلی درپاتې شو

غـرونه غـرونه مینه مې ټوټه ټوټه
جوړ دي کړلوشور کلی درپاتې شو

نشـــي ګـــرانه دلتـــه ګـذاره ګرانه
ژوند شولو پیغـور کلی درپاتې شو

ووژنه **شیـرزی** خوپه انصـاف سره
مـه لګـــوه تـــور کلی درپاتې شو

ځوانه ډوه په ډوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــرنم

ګل د ګلابونو يې خيال کې دې ساتم اشنا
پټ په تورو غرونو يې اوښکې تويوم اشنا

ســـور په وينو ګرځمه زړه زما پرهر پرهر
تا له خدايه غواړمه ژونـد زما خطر خطر
راز د پــټو زړونـو يـې تل دې يادوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

بـند په بند تړلــی يم تاو رانه څنځيردغم
تـا په زړه ويشتلی يم تل کومه وير صنـم
مينـــــه د وختونو يې وينـه دې ګډم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

تـــا ګناه ګناه ويــل ما ثواب ثواب اشنا
تا ټوپك ټوپك کول مـا کتاب کتاب اشنا
مــور د تورتمونو ده دابه غــورځوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

ګوره دوه په دوه ملګری

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې يې ملهم دزړه ته مې زنده ګي ګله
ګوره تل خوارۍ خوارۍ ته مې پاچاهي ګله
ژونـد د ارمانونو مې داشـړزی ګنم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

زړګـــی زمــا لـکـــه غـنـم چـاودلی
دښـمـــن مې نه دی خو صنم چاودلی
کنډر کنډر دی لوټې لوټې پروت دی
لـکـــه په لـــويه لاره بـم چـاودلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلــونه مابنامونه مې نظرته وړاندې راشي
دمينې تېروختونه مې نظرته وړاندې راشي

دمينې د مشـــال دې پوروړی يم ګلـفـــامه
دحسـن دريابــونه مې نظرته وړاندې راشي

خبرې يې دکانې کربنې زړه کې راسره دي
هاتللي شخصيتونه مې نظرته وړاندې راشي

فضاشوه دوړې دوړې توپانونه راخواره دي
دستـورو اميدونه مې نظرته وړاندې راشي

شـېرزيه ګنهـګاره مـحبت دې ولـې کړی
دخلکو پيغورونه مې نظرته وړاندې راشي

غزل

د ګناه کلي کې میشت یو دثواب له کلي لرې
ذهــنونه مــو تیـــاره دي دکتاب له کلي لرې

بې له ستونزونه صنمه په شپو شپو کوومزلونه
خو سهــار په کاڼــو ولــو د مهتاب له کلي لرې

مازدیګرشي ستاپه کلي لمرشغلې شغلې ډوبیږي
مــاښــامــونه راروان شي د آفتاب له کلي لرې

دردونه مې دزړه په کــور له هر لوري رادرومي
نومجبوریمه چې بندکړم دزړه باب له کلي لرې

څودستوروځلاګانې مې سپوږمۍ ته په سینه کې
بس **شېرزی** ورته حیران شي دځواب له کلي لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ربـه راولـــې د میـنـــې بـــارانـــونه
چې تازه شي پــــرې دزړونو جوسونه

چې ویـده زړونه راویښ کړي له خوبونو
تـرنـم کـړي په پـرې شونډو غــزلونه

دغه راز د دنیـــاګۍ راته معـــلوم دی
دغـــه ژونـد کلـه ازغــي کله ګلــونه

پاکـه مینـه مې د زړه په کـور دیره ده
راتـه یـاد دي تېر وخــتونه تېر یادونه

زخمي زړه به مې لمن کې درته پرېوزي
که دي هیرې کړې وعدې اوتېر لوظونه

د شیـرزي دکفـن غوټې شولې خلاصې
درتــه پاتــې شـول پریمـانه ارمــانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د اسمان له کلي ستوري چه رالويږي
ليـــوني اجل وهلـي تـرې ويـــريږي

مناسب ده چې مـقام ته يې قـايل شو
دارختـلـــي خلك چېرته چې اوسيږي

ژوند مو واړه په رڼـــا پسـې تـرلـی
بې له شمعې پتنګ کله پاتې ګـيږي

چې سپوږمۍ غوندې سړی پکې ظاهرشي
نـو د سـتــورو رڼا هـلــــه معلوميږي

چې د زړه پاچايــې خپلـه وي تـاکلی
بيا په کمــو کيسو هسې خپه کيږي

چېګريوان يې شي تارتار دايې تحفه ده
اې شېرزيه که په مينه څوك پوهيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژونـد

عـیـادت په عبــادت کې حسابیږي
بس دروغ منافـقـت کې حسابیږي

د احسان تلــه درنه لره په ژوند کې
دا هـرومـرو قیــامت کې حسابیږي

چې یې ځانته خوښوې نوروته هم کا
د مـومنو په خصلت کې حسابیږي

چې دچاله ویرې توی شي قیمتي شي
رښې اوښکــې محبت کې حسابیږي

ګــرانې لارې راته مخې ته شیــرزیه
دیار وصــل په جنت کې حسابیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوندون مې دی نیمګـړی بې له تاخوږه جانانه
قــربان دې شم صنمه مهــربانه یاقربانه

ملنګ ملنګ خیالونه مې دتخت خوبونه ویني
عجــیبه زمانه شوله په ځان یم بد ګمانه

دسترګو دید مې بند په ځنځـیرونو دالفت شو
زړګـیه لیونیه چې ورك نه شـــې له ځانه

سیلـۍ د محبـت ترینـه چــاپیره هــوا ګرمه
ګلونه مړاوي شوي دي چمن دی بې بارانه

د هیلـــو کاروانونه مـــو جانانه قـــتل شوي
څه ګونګه زندګي شوله شېرزیه بې زبانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا

ورکې به تیارې شي روڼ سبا به شي
بیا به پســـرلی شي ښه فضا به شي

ډیر مـو د پرهـر پر کـټ ویرونه دي
نن که ســوله راشـي نو رڼا به شي

دا خلـك که ګـټه تاوان وشــمېري
بیـابه نفاق لـرې کړي پخلا به شي

نور به د ټـوپك پرځای قلم واخلــو
بوټـي د هېــواد راتــه شفا به شي

تل به هـــــر کلی سولــې ته ووایو
یـه **شېرزیه** ژوندبه شي ښکلا به شي

ځه په ورو ورو مګری

(c) ketabton.com: The Digital Library

رباب

د لوپټې د پېښې شــرنګ يې نشته
رباب يې شور نه کړي ملنګ يې نشته

د ساقـــي جان هـره خـبره منم
خـو دابه نه وايي چې بنـګ يې نشته

د تــورو برېښ يې تر اسمـانه رسي
پښتون چې شته دی نو بيا ننګ يې نشته!

د حسن پــيره نن خـيرات تړلوي
ها مخکينی شانې غورځنګ يې نشته

ددې جيـــنۍ په تنـدي سپينه روپۍ
څه پکې مه وايه چې رنـګ يې نشته

اوس د ګـوګل په ريسـرچ يار لټوم
مودې مودې کيږي چې زنګ يې نشته

په لار پــرتـې وې د منـګيو ټوټې
شېـرزيه ته وايې چې جنګ يې نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځـانتــه مې ګمان د لېوني وشي
کلــه مــې په ځان بد ګماني وشي

کلــی مـو له ښـــاره بلا لرې دی
یو نیــم پکې کار د بازاري وشي

وشینــدو تخمـونه د ګلـونو پرې
شنه شي په چمن کې موازغي وشي

تــوره يې له تیکــې نه راوویستــه
اوس به تــرینه خـامخا بدي وشي

ټوله چې راټول شي سره ورونه شي
هلــه به شېــرزیه نو خوښي وشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چونګړه

فرش مې ليمه قدم پرې ږده رادرومه
نن مې جـونګـړې ته راځـه رادرومه

پـه ډېـره مينـه مې بـلنـه درکـړه
دغه پـيغـام مـې ومنـه رادرومه

د غـريبـانـو ښـادي کله کله
لـږ يې د زړونو خـيال ساته رادرومه

د واړه عـمر فيصلـه يې کـيږي
ځـان يې ښـادۍ کې ګډوه رادرومه

سترګې مې ستا په لـورنيولي اشنا
ژرکـوه ژرژرې راځـه رادرومه

کلـه ښادي کلـه غمونه ګـرانه
شـيرزيه زړه روغ ګرځوه رادرومه

هره ورځ په هره ورځ مشکلاتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ســترګې تــوروه خـو دومره ډېرې نه
اوښـــکې تــويوه خو دومره ډېرې نه

لوی مې دزړګي په باغچه کې کړې
ليــچې شــرنګوه خو دومره ډېرې نه

کړمه به شغلې سپينه سپوږمۍ به شم
وړانګې مې شمېره خودومره ډېرې نه

هغه دژونــدون خوږې خوږې شيبې
لـــږې يـــادوه خو دومره ډېرې نه

مــه کـــوه شـېرزي ته ډيرنازونه هم
شوخي کيسې کړه خو دومره ډېرې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل

ته لکـــه د ګل په شانې ښکلې وې
زه لکه لــــــویدلی دلته پروت ومه

تا به د الفت خــوږې خـــــبرې کړې
زه به غــلــی پلــی دلته پروت ومه

شونډې دې ګلاب سره تشبه لري
زه به میرات مړی دلته پروت ومه

غــاړه به دې سروسپینو نه ډکه وه
زه بـــه غـم ځپلی دلته پروت ومه

ته به دغرور په تال کې ناسته وې
زه **شېرزی** به سترې دلته پروت ومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سجده

ته امــام د محبت زه مقـــــتدي يم
ته مـرشد د انس و جن زه يقيني يم

لوی درياب دبيلتانه ازغينه کرښه
زما ياره ته عـــرب زه عجمـــي يم

ستاله ميني مې دمينې لارموندلي
هسې نه يم چې په هرلوري رهي يم

چې اذان د محبت مې ترغوږو شي
نـــوسجده يمه جنان ته په تندي يم

کلـه کلـه په بهـــار پسې قتـــليږم
تانده هيله دشېرزي دپاك زړګي يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قــلـــم

لاس کې مو ټــوپک قلم ته بد وایو
ځکه خــورو تیندك قلم ته بد وایو

تـــږي یو د خپلــو ورونو وینـــو ته
ځان مو کړلو سپك قلم ته بد وایو

زړوکې مودجهل چینې تاندې دي
جنګ ته څوچابك قلم ته بد وایو

څوك به مودسترې ژونددمه شي نن
څوك لاس دکومك قلم ته بد وایو

جنګ موله بهره کورته راوســـتو
یم شېرزی هك پك قلم ته بدوایو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلونه

ما به چې هــر وختــې کــرل ګلونه
لـه هــرې خــوانه مې ســاتل ګلونه

ما به يې شپه ورځې خـدمت کـولو
څاڅـکو خــولو مې پـښول ګلونه

دشپې شبنم و خپل څادر خورکړی
سهـارموسکی، موسکی،کيدل ګلونه

زمــا د هيـلــو دنيــاګــی، وه دلته
کـــرار کــرار به لـــوئيدل ګلونه

د ژونــد کــيسه مې پکې ونغاړله
زمــا غــــزل کې يادېدل ګلونه

شــو دړې وړې د خوښــيو محــل
شـــېرزيه ښه ورژيــدل ګلــونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دنیا چې شي مال ډیر لکه قـارون
خـوند به وانخلـې له دغسې ژوندون

لالهاند به وې غرور به دې پیشه وي
یوه ځای کې به دې نه کیږي سکـون

عجیبه غوندې وختونه په موږراغلل
اې پښتـونه خاوره غواړي پیوستون

لـو ګـډ شوی دځوانانو په ځوانیو
د هـرچـا دام کې نښتی دی پښتون

کاروباردې شورخوړلی دی قاصده
د **شېرزي** تقدیرکې راغللو بیلتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج محل

تېر وختونه دې یادېږي اوکنه
د زړګي سر دې خوږېږي اوکنه

وړکتوب و پاچاهي وه زندګي وه
چرته خیال کې دې ګرځېږي اوکنه

ستامنزل ته هغه تللي سپینه لاره
لاروي ځینې تېرېږي اوکنه

په ټالونو زنګیده به دې هېرنه وي
هغه مینه دې شرنګېږي اوکنه

بې هدفه بې مرامه یارانه کې
د ښکلا ډېوه بلېږي اوکنه

تاج محل غوندې کورګی زما **شېرزیه**
درته سترګوکې غړېږي اوکنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا تصویر

جوړومه دې تصویر په سپینو ګوتو
سپیني غاړې ته ځنځیرپه سپینو ګوتو

په خیالونو کې تر اوجه رسیدلی
ودان کړی مې کشمیر په سپینو ګوتو

څه په سپینه جامه خلك رانږدې شي
راته وژني مې ضمیر په سپینو ګوتو

کله سترګو کې د سترګو مینه راکړي
کله راکړي راته ویر په سپینو ګوتو

د زړګي ور به رابند کړمه د چانه
ژړا راکړه خپل تقدیر په سپینو ګوتو

د شېرزي په غاړه سره سپین آمیلونه
پیر بابا کوه تعبیر په سپینو ګوتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرد اسمان کې ګرځیدم لکه کــوتره
د یو چــا دپــاره ومــه مــرغلــره

دښــکلا پر پاچاهۍ مې واکمني وه
د ښــایست دتاج محل وم پیغمبره

لـونګیـن مې دسینــې د پاسه یاره
لکه پاس وي په کمره باندې ګورګوره

دښایست دښکلا ګانومې سیال نه و
ومـــه پیغلــو کې روانه تر ګودره

نــازوم به دې شــیرزیه لاترعــمـره
پکې سرې سترګې ګرځېږه دزړه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران

ربه راولـې بـاران په شـنه اسـمـان
چې میلمه مې شي له تولې نړۍ ګران
تېروختونه ماشومتوب پکې رایادکړو
چـې پوره شي د مودو مودو ارمـــان

د وختـو ګـرمـو سیلیو څـغـــلولي
د جـــنون تیرو ازغـــیـو ژړولـــي
قـضـا شـــوي دیدنونه به ادا کـــړو
مـــین زړونه مـــو زیـړۍ تبـې وهلي

دغـه وخت رقـیب به وشـړوله منځه
داجـاهـل طـبیب به وشړو له منځه
نرۍ شونډې به غـــزل ته حـواله کړو
دا ظالـــم صلـیب به وشړو له منځه

مړاوه روح په ورځ وروځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چنـار سـیوره مو دمــه دزړګــي ده
دارمــان خــونه مو ســمه په زړګـي ده
نــور به لــرې کــړو له زړونو نفــرتونه
مـحبـت نـرمــه خـــبره د زړګـــي ده

ژونــد به پـیل کـــړو په نوي نوي بڼه
د زړګـــي ګـــلان په مینـه مینـه پڼه
لـــړ به یو بل ته اشـــنا ترغـــاړي وزو
د الفـــت مجلــه جـــوړه نوي ګڼـه

په کـرار کـرار به کـړو پستـې خبرې
د تـېر شـوي یـادګارو وړې خـــبرې
کــړو به راویـــښ دا خــوبولي زړونه
زمــا شــېرزیه دالفت خـوږې خــبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوانیمرګه

ټول دې وخـوړم په زغـرده ځوانیمرګه
خاص په ما میلمه یې درده ځوانیمرګه

چې په ټـولوکې په مابانديي مـین شوې
کاشکې زه خو وی ځوانمرده ځوانیمرګه

که مې سـرد نازولـونه قـــربان کړم
دا لــــه ډیـرو نه بهـــترده ځوانیمرګه

دغـه ژونـد دحسـرتـونو امیــدونو
ډکـــه ځالـــــه د بشـــرده ځوانیمرګه

بـیړۍ درومـي ترمنزل پورې شـېرزیه
ډکـــــه لاره د خـــطـــرده ځوانیمرګه

څیره په څیره ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد

په هــېواد کې ورور وژنه به ترڅو وي
دا دخــپل کــور ورانونه به ترڅو وي

افـغانان یو د ورور وینه مـو پکار ده
دایـو بل ته ګــوت نیونه به ترڅو وي

مـوږ د سـولې مـرغان وشړل له کلي
داد جنګ سـپېره لمـنه به ترڅو وي

دلته مړهلته زخمي هلته یـتیم وي
داسـې عــمر تـېریدنه به ترڅو وي

دشېرزي سلګۍ سلګۍ سخته ژوندونه
دا د زړونــو مــاتـېدنه به ترڅو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه

په داسرو سروانګو مې اوښکې راغلې
يوه مخ ته په کتو مې اوښکې راغلې

ټول غمونه مې د کور په وره ولاړ وي
ددې ژوندپه تېرېدومې اوښکې راغلې

د ګلاب په څېر ښکلا يې له مخ تللې
د ځوانۍ په رژيدو مې اوښکې راغلې

سپينه اوښکه وم د چا له سترګو لاړم
دارمان په قتليدو مې اوښکې راغلې

عجيبه ده ترې هېنداري نه شرمېږي
خپل**شېرزي** ته په ليدومې اوښکې راغلې

غزل

ته مې ژوند وې آینده وې ستاپه تمه
عجیبه وې عجیبه وې ستاپه تمه

ستاخوښې نه مې دزړه وینې قربان وې
ته پخه د باغ میوه وې ستاپه تمه

دزړه للمې ګلان ټوله مړاوې شوي
ته باران څپه څپه وې ستاپه تمه

په ګریوان دې مرورې اوښکې درومي
مازدېګره چې خپه وې ستا په تمه

څه ښه وایي چې ښه مکوه بد نشته
خو له ورخ تېرې اوبه وې ستاپه تمه

د شاعرد شاعری شعور دې مات کړ
د شېرزي دژوندچینه وې ستا په تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسولې کاروان

که چیرته ټول شوسره وروڼه ځومره خوندبه کوي
دا تیت پــرك خواره قومونه ځومره خوندبه کوي

نه به بدي وي نه به جنګ نه به خپګان تر منځه
چې سره یوشــي ټول لاسونه ځومره خوندبه کوي

ګـوتې به جوړې شي قلم ته او په کاربه راشـــي
روان د ســولــې کاروانونه ځومره خوند به کوي

چې مــــو واړه الفبا وایي ښوونځــي ته درومي
داد مـعـارف تنکـي ګلونه ځومره خوند به کوي

لکــه اوبو وړی انســـان هـرشي ته لاس اچــوي
داسې که ویښ شي ضمیرونه ځومره خوندبه کوي

دغره شپونکی دتخت پاچا که ځانته یو ووایي
شېرزیه نه به وي جنګونه ځومره خوند به کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه مې ګناه کړيده څه مې جفا کړيده
ولې مې وژنې ياره څه مې خطا کړيده

زه خوپښتون يمه پښتوپالمه ننګ لرمه
ما خو زړګی ساتلی ما خو وفا کړيده

سر مې قربان دپښتني عنعنوي کلتوره
اې نازولې خاورې دا مې سودا کړيده

دتن په وينو به روزم دخپل هيوادګلونه
داسې مې ژمنه دمالياړسره رښتياکړيده

شېرزی به ووژني خو هغه مينه مينه نه مري
نن مې په زغرده خپل زړګي راته ويناکړيده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان

ربه قبــول کــړې رمــضــان له موږه
ستــا رالــيږلی دا فــرمــان له موږه

مونږه عاجز يو مونږ ګــناوې کړي
اوس به توئيږي تېرعصيان له موږه

هــا چې د زرو ميــاشتـــو اجـــر لري
د قــدر شپه مکـړې پنهان له موږه

رب ته بهتردی دخولې بوی له مشکو
خپه يې مکړې په هيڅ شان له موږه

شـــــېرزی لــرم د رحمتـونو امـيد
نــاراضه مکړې عاليشــان له موږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نښتر

وخت مې په سر لکه د لمر ولاړ وي
ستا نېغ بانه مې په ځيګر ولاړ وي

داچې په نه خبره وران شو سره
رقيب پدې شر کې اکثر ولاړ وي

کلی مزه کړي چنارونو باندې
دغره ښکلا ده چې نښتر ولاړ وي

د محبت نړۍ ښکلا وفا ده
زړه چې مين وي په کمر ولاړ وي

زه خو شپونکی يمه غمونه پيايم
نظر مې دلته کله بر ولاړ وي

مينه په اوښکو چا پاللي نه ده
شېرزيه وينه کې اثر ولاړ وي

ګوره روه په روه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــا د ژونــد د خاطـــرو هـــېواده
کله به خلاص شې له پردو هـــېواده

دوخت فرعون سره جـــداکړل زړونه
اې د ویـــاړلـــو پـــښـتـنـــو هـــېواده

خوب مې لیدلی که ربښتیاشي چرته
سوله به راشي ورو په ورو هـــېواده

د لمرد وړانګو په شان وړانګې لري
قـــدر په کار ستا د زلمو هـــېواده

تاندې چینې جګ چنارونه منګـــي
اې د شــــېرزي د امیدو هـــېواده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وفــا

زمــا د واړه خــاطـــرو دنيـاګې
تاتــه پرته ده په سجــدو دنيـاګې

داچـــې د دار د پاسه مينه غواړي
دغـــه وفـــا د پښتنـو دنيـاګې

د خوشـاليوكــډې مخكې تللـي
دژوند ساحه مو ترپنجرو دنيـاګې

د محبـت زړونه يو ځـودي پكــې
كلــى مــو ډك له نفــرتو دنيـاګې

زړه مې ماشوم غوندې سلګونيولى
كاروان داوښكوترې راتلو دنيـاكې

د زړه په سـرمې دغمــــونوخيمــه
د شېرزي عمر په سلګـو دنيـاګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانه

د چــا وړې وړې خــبرې ماته خوب راولي
لکـه دجګوغـرو سندرې ماته خوب راولي

دشوګیروغیږه کې شپه تیره کړم ویښه ویښه
سهــار نــارې وهــي بلبلې ماته خوب راولي

دنګې ځوانۍ لشې لشې بانهودې وخوړلم
ستـا قــدمونه د تــنزرې ماته خوب راولي

د پښتنو دا رواجــونه ناهــیلي دژوندون
دپیغورو تېرې خنجــرې ماته خوب راولي

حســن یې ډیر دګلابونونه شــېرزیه ګله
هغه منګي هغه ګودرې ماته خوب راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرین ټال

څاڅکي څاڅکي دباران را وریدل
خــوږمن زړه مې د چــا لارې ته کتل

د خیالونو په زرین ټال کې مې شـپه
ســتا یادونه مې په زړه کې لـوبیدل

په ګریوان اوښکې مې سم دم سمندر
ارمـــــانونه د زړګـــي مې ډوبیدل

دسپین غرسرې څپېورباندې راغلې
ګــلابي نـــازك زړګـوټـي سوځیدل

څه په لپو لپو بـنګ شـــېرزي وهلي
هم نشـــه دي هم خمـــار دده غزل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی

تـرې لـرو ډيرامـيدونه پســـــرلی شو
نــوي نــوي هـــوسونه پســــرلی شو

نوی کال شو د چنـــار غېږه شوه ډکه
د مـــرغـانـو اوازونه پســــرلی شو

نوی کال شوغرونوشین شادرخورکړی
ځمکې وکړل سینګارونه پسرلی شو

نن ښـوونځیـو ته روان په ډلــو ډلـو
د معـارف تنکـي ګلونه پســرلی شو

د خـــزان سپیره لمن په ټولیدو شوه
زاڼـو جـوړ کړل کتارونه پسرلی شو

خامخا به قــــافله مـنزل ته رسي
د شېـرزي دي ارمـانونه پسرلی شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیبر

یو مې خوارزړګی بل مې ځېګراوسي
یو خــواته کابـل بل پېښـــور اوسي

نه ورکـوي لاس د وحـــدت نه کـــنه
ځـــکـه یو په لــــراو بل په بـــر اوسي

ټوله دنیـاګـــی ورته حـــــــیرانه ده
ډیـر په غـــداری کې په هـــنر اوسي

زړه او خـــولـــه یې زیاته فـاصله لري
خــوله باندې خنداپه زړه خنجراوسي

نکـړي پښـــتني رواج اوس نه کوي
هغـــه پښــتانه چې په خـــیبر اوسي

چاچې تل په موږ زهـــــر خوړلي دي
یه شـــېرزیـه ها مو دزړه سر اوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلام

يـاري کوو د چا احســـان نه منـو
کلـه د بل کلـه د ځــــان نه منـو

که څوك سلام کوي سلام يې اخلو
کـه سلام نه کوي جـــانان نه منـو

که چاته يو ځلـــې ترغـاړې وتـو
غـــداران نه يو غـــداران نه مـنو

زړه مې دهـــغـو چـې وفـا پېژني
له نفـرتونو جوړ خـــوبان نه مـنو

د زړه او ژبـــې ترمنــځ کـــمه لاره
شــېرزيه يوچې نشي جان نه منو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه

لا وړه یې ګلدسته یې زما زړه یې
ښایسته یې عجیبه یې ښایسته یې

که محنت یې خوصحبت یې محبت یې
ته نغمه یې ته ګیله یې ته کیسه یې

ته دنیا یې ته وفا یې ته ښکلا یې
ملکه یې خزانه یې آیینه یې

ژوندون واړه غاړه موږه دواړه
که خوږه یې که ترخه یې خاطره یې

ملنګي ده پاچاهي ده زندګي ده
چې درنه یې په پرده یې پښتنه یې

ستاشېرزی دی ستالالی دی ستازړګی دی
داپه څه یې چې خپه یې په غوسه یې

ګډه ورو ورو په ورو ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرگس

لاس ته مې بنګړي واخله پښوته زولنې ګله
تاسره مې مینه ده دابه مې منې ګله

زړه کې مې یوائې ته بل چاته ځای نه لري
ته مې د دردو ملهم کله به راځې ګله

ته چې نه وې هغه ورځ هیچرې دې رانشي
اوښکې په ګریوان زما ځي څپې څپې ګله

کونج په کونج نړۍ کې دې نه وینم ښکلا اشنا
وي لکه د لمرشغلې هره خوا خورې ګله

زړه به ورته نه وایم توره غوندې تېره ده
نه چې مینه وکړې نه مینه ریبې ګله

ستاخوږې کیسې پکې شنه نرګس ګلونه دي
دا زما زړګی شیرزی واړه خاطرې ګله

هره ورځ په هره ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چې راوړل سره ګلــونه په اختر کې
مــا هم لـرې کــړل غمـونه په اختر کې

خـوشالی شوې رنګینـی شولې هرخواته
چې مو ورکړل سره لاســونه په اختر کې

خوښ دلـبرشو بختـورشو چـې اخترشو
سره یــو شول جــدا زړونـه په اختر کې

ته په چاودو چاودو شونډو چې موسکۍ شوې
پـېغلـو وکــړل اتڼــونه په اختر کې

محبت یې په نفـــرت باندې غــالب و
شــېرزي وکــړل اخـترونه په اختر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شفق

یوه هیله یوامید دی یو ارمان دی
په دنیا کې نوره څه دي بس جنان دی

لمرخپه شي په شفق کې رانه پریوزي
بیاهم راشي په سهار کې مهربان دی

سر په مینه شي پیدا په مینه درومي
مجنون کړی د لیلا سره پیمان دی

اوبه څاڅي د چینې نه لکه اوښکې
طبیعت دی ښکلاګانې دي یزدان دی

لکه ستوري دسپوږمۍ په تملق کې
یوګلاب دی دشپېرزي دزړه درمان دی

ملنګي

لالــهانــده زندګــي راپســې تښتي
خپل خيـالونه ليوني راپـسې تښتي

نه پوهيږمه چې داڅنګه انځـوردی
چې دستورو رڼايــي راپسې تښتي

دځوانۍ دعمرپښې يې لنډې مشه
د يارانـــو وفــايي راپسې تښتي

که پــاچـا يــم دولــتونه راسره دي
طبيعت کې ملنګي راپسې تښتي

نه پوهيږمه دکــوم پــير په دعـا ده
نن شــېرزيه پسرلي راپسې تښتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګه

زمـا زړه دی لـرې تللی لکه وړانګه
هلته پروت دی غلی پلی لکه وړانګه

محبت ده تـرینه غــېږه راچاپــیره
د چــا دام کــې پریوتلی لکه وړانګه

هغه نـوم چې له هرچانه ورته خوږدی
پخپـل سر یې دی لیکلی لکه وړانګه

دهېنداري په ځېرمخ پکې لیدای شي
یوجــهان دی یو ښـاغلی لکه وړانګه

هغه وړانګــه چې له لرې دلـته راشي
د شــېرزي ژوند ځلیدلی لکه وړانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ډک دی له غمونه یو ځل راشه
لـه غمګـــینو اندیښنونه یو ځل راشه

لـږ یې وتخـــــنوه یاره چې رضا شي
ستـــا د ډیرو یادیـــدونه یو ځل راشه

ته خو لاړلې د بل دلاس غمـــــۍ شوې
خوب مې ورک له اسویلونه یوځل راشه

په راتـګ به دې بسترنه شـــي راپورته
کـړې مـلهـم به پرهــرونه یو ځل راشه

ستا یادونه خو له تانه وفــــــادار دي
تل زمـــا د زړه په خونه یو ځل راشه

داشېرزی شېرزی جنان به دې تل نه وي
بیا به وکــړې ارمـــانونه یو ځل راشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیوه

ژوند مې د ســــترګي انــــتظـار په لـمن
د کلــي خلــك ددې لار په لـــمن

موسکۍ موسکۍ شي غلي غلي وايي
دا واړه ســتوري د مدار په لمن

په مخ يې سپينې سپينې ترمې اوښکې
راتلې راتلې کتار کتار په لمن

حسنــي ډيــوه يې وه غمو مــړه کړې
څه يې دکلي څه د ښار په لمن

شــــــيرزيه دا موسم د مينــې موسم
مــرغان راغلي د چنار په لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـــۍ

زما د ښکلي ښکلي ښکلي زرو ملګرو درته څه ډالۍ کړم

زما د ښنګ خـــوږو ملګـرو درته څه ډالۍ کړم
داخپل زړګی درته ډالۍ کړم که لېمه ډالۍ کړم

دا د بهـار خـــوږې شيبې دغه تازه مـــوسمګۍ
د هغه تېرو خـــوږو شپو خو به خواږه ډالۍ کړم

که زخمي زړونه پرې پيوندشي پيوندونه واخلي
که په ما کـيږي نو دوستانوته به زړه ډالۍ کړم

دژوند کتاب کې مې خوښيوخاطرې زياتې شوې
نـــوره څه نه لـرم بس ښکلـوته کاته ډالۍ کړم

دا کليـــوالې پښتنې پېغـلې بې پته مکـــړې
د ښاري پېغــلو د حيــا نه به توبه ډالۍ کړم

زمــا د مينـې د اظـهار تــوري قـلـــم يادوي
شېرزيه ژوندبه مې يوچاته لکه سره ډالۍ کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوېتوپ

د زرو لښتــه سپین او سره وشیندي
په لاره درومــي بـــس کاته وشیندي

د پېغلتـــوب لــه نــاز خبـــره نه ده
کــنه په ســـــره اور به اوبه وشیندي

ســتا ناویتـــــوب زما د تــن جنازه
په تا ګــلان په مــا وابنـــه وشیندي

ناز به دې ورم خو دومــره نه دلــداره
چـــې رانه دا وړوکـــی زړه وشیندي

د ملنګانو برخــې خــوارې ســپېرې
شېرزی له دې ځولۍ نه څه وشیندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چاپېر د سروګلو باران و تاته څه پته وه
د کلي برسر کې جنان و تاته څه پته وه

د تن پاچا دي وه په سر د ښکلاګانو ټوپی
لکه د واړه کلي خان و تاته څه پته وه

د ښارکوڅې هم دخوښیوپرځای غم واخیستې
هلته خوهرسړی په ځان و تاته څه پته وه

ښار ته راغلی نابلد و کلیوال و سړی
ښارته راتلو باندې پښېمان و تاته څه پته وه

په ژبه خوږ و ترنم و د هنر پاچا و
شپېرزیه هغه مې ارمان و تاته څه پته وه

ګړه په دوه دوه ماتلرې

فریاد

د زړه کور کې مې نرۍ نرۍ فــریاد دی
رانه هـــېر نه دی همغـه راتـه یاد دی

که هــر څومره په زړه غتـه تـیـره کېږدم
وایي ګل خــو په اوبو باندې اباد دی

تــور بانه دې سپېلنیو نه ښــه کار کا
دنګ وجودمې ستاپه سترګوباندې ښاد دی

دجـنان کلـــي ته غلـی غلی درومـم
زړه مې وایي چې همدغه عشق اباد دی

دا د ډارکیسه کې نه دی دا شــېرزی دی
په ژوندون کې یې تنهایوشخص مراد دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر

شاعـرۍ نه دې قربان شمه شېرزيه
چې راخوړ شې نود ځان شمه شېرزيه

دهـــېواد دغـو ناسورو پرهـرو ته
لـــړ ملهم شم لړ درمان شمه شېرزيه

دنازونـو اخـــتريز بازار يې ګـرم
هسې نه پکـــــې تاوان شمه شېرزيه

ښاپيرۍ يې چې په غيرړه کې روزلي
زه د هغو ســــــرديـوان شمه شېرزيه

ددې ښکلو تکو سپينو نازولـــــو
نوو هيلو ترجـــــــمان شمه شېرزيه

دغه خپله زنده ګي به سرچپه کړم
يابه ګران شم يا به وران شمه شېرزيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر پېژندنه

زما جانان دې تاسو وپېژنئ! ښاغلی محمدالله شېرزی درته یادوم! شېرزی صیب د ډګروال شېرمحمد زوی دی چې په ۱۳۶۹ه ل کال یې د صبریو ولسوالۍ په خالبېسات کې، دې ارمانجنې نړۍ ته سترګې وغړولې. په ۱۳۷۸ل کال په یعقوبیوعالي لېسه کې شامل شو.او په ۱۳۸۸ل کال کې له یادې لېسې څخه په اعلی درجه فارغ شو. له فراغت سره سم یې په کانکورازموینه کې برخه واخېسته اوپه ۱۳۸۹ل دخوست شیخ زاید پوهنتون د ژورنالېزم پوهنځي ته بريالی شو،اوپه لوستلو سره یې په ۱۳۹۲ل کال کې له یاد پوهنتون څخه په کدر کې د فراغت سند ترلاسه کړ.شېرزی صیب زیارکښ ځوان دی، د خپلو لوړو زده کړو ترڅنګ نړدې درې کاله کیږي،چې په بیلا بیلو خصوصي ښوونځیو کې د استادی دنده ترسره کوي، او همدا راز څلور کاله کیږي،چې په رسنیز ډګرکې په فعالیت بوخت دی،او اوسمهال د ولس غږ راډیو یوتکړه ژورنالېست دی. نوموړی له تېرو شپږو کلونو راهیسې له ادب سره هم انډیوالي کوي،او د غزلیزې ښاپیرۍ سره یې د مینې او ملګرتیا تار غځولی، او په غزلونو کې د خپلو خیالاتو اظهار کوي. مینه، حوصله، همدردي، قناعت او درک یې هغه لعلونه دي، چې شېرزی صیب یې تل د خپل شخصیت ښکلا ته کاروي.

عمر یې زرین او ګوتې یې خوځنده
ضیاالرحمن تنها
دولس غږ راډیو

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library